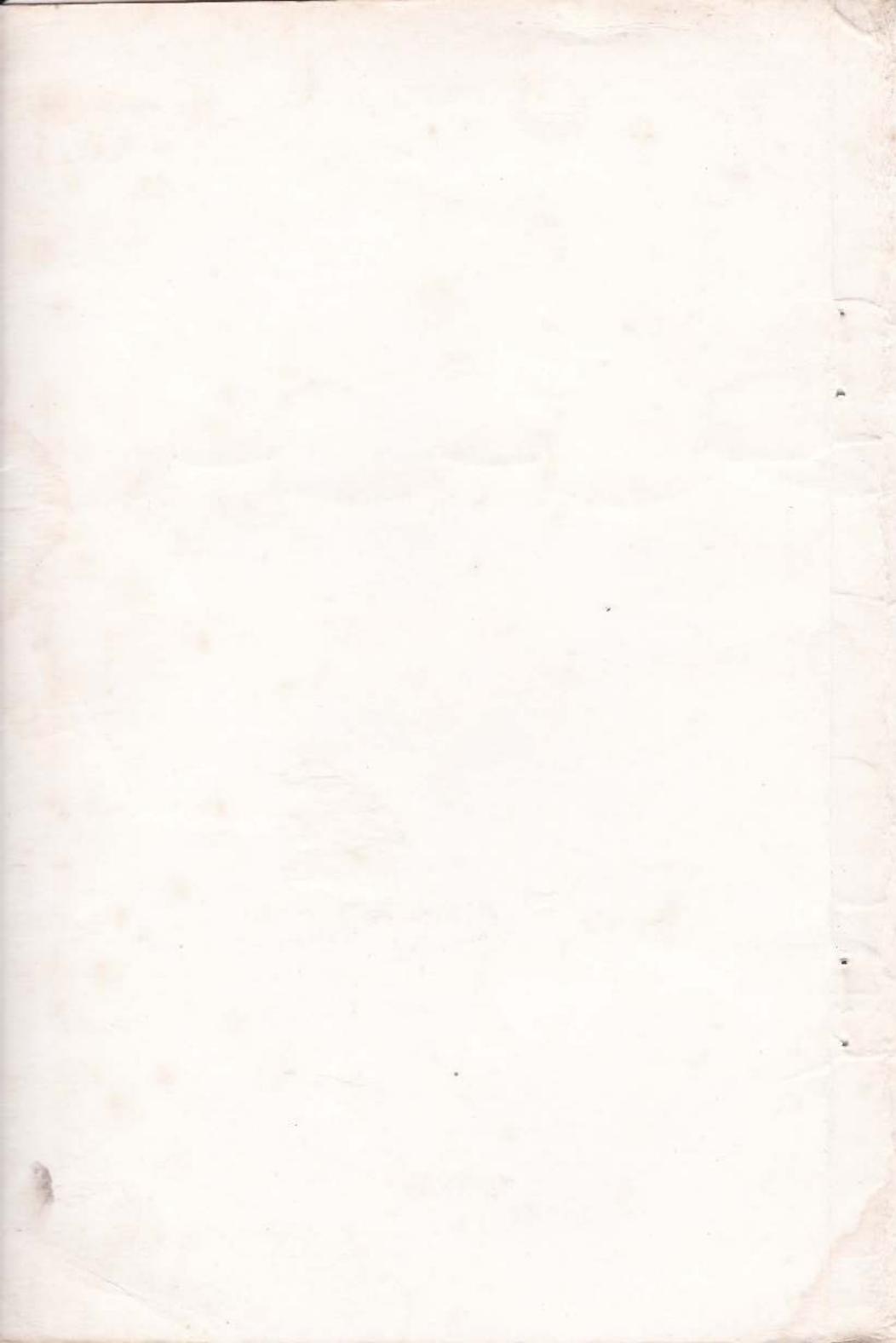

ஏற்காவன
செட்டிவட்ட-கட்டாக் கலை
அரியாலை, மாற்றப்பாணம்

மகாபாரதகி கதை

பழங்குமிழ் நூல்

க. சிவராஜா

601

அம்பாள் சுப்பிரமணியர்
காலை அம்பாள் கோவை
அரியாலை, யாழ்ப்பாணம்

மகாபாரதக்கதை

பழகுதமிழ் நூல்

ச. சிவராஜா

A. KUMARATHASAN
49 KALAIMAGAL ROAD
AIY. L. I. V. EST
JAFFNA

அறநெறிப் பாடசாலை
ஸ்ரீ சுருள்வதி அம்பாள் ஆலயம்
அரியாலை - யாழ்ப்பாணம்
பத்திவ இல - HA/7/56/14/271

ஆணிந்துரை

இன்று எநு இளந்துவெற்று செய்து வைத்து வெள்ளியில் மேல்பூர்த்துவதற்குப் பல முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. அவற்றின் முக்கியாக சிறாந்துடைய வாசியிடத் திறக்கை மேல்பூர்த்துவைக்கிடுவின்றை எநு இன்னோர் ஸ்ரீநாடுடைய கல்வியை எளம்படுத்த புராண இநிகாசக் கதைகளை வாய்ப்பாறி இரண் புகட்டி வந்தனர். மின்வர் அச்சுக் கலவையின் வளர்ச்சியால் நூல் வடிவிலும் அக்கதைகளை அறிடுக்கம் செய்துகொட்ட வேண்டும் என்றும் அந்த வகையில் மகாபாரதக் கதை தமிழ்லோ செய்யுள் வடிவிலும் வெளிவெந்துள்ளது எனிலும் அந்த நூல்களை இன்றைய சிறாந்து படிக்க இருப்பதை நினைவில் உள்ளனர். அவர்களுடைய மொழி ஆஸ்திரியின் பொதாகவையை இதற்குக் கொண்டு என்னம் என்னே இந்திகளையில் பழுதுமிழில் புராண இநிகாசக் கதைகளை மீன் வடிவம் செய்ய வேண்டிய உடனடித் தேவை ஒன்றுக்கு

இன்றும் புலம் பெய்த்து வாரும் தமிழர்கள் இப்புராண இநிகாசக் கதைகளை நமது குழந்தைகளுக்கு அறிடுக்கம் செய்து வைக்க பெரு வெந்துபுக் கொண்டிருள்ளனர். வேற்று மொழிடுவும் பாடசாலைக் கல்வியைத் தொடரும் அக்குழுத்துக்களின் வீட்டு மொழியாகத் தமிழ் உலைகளின்று. தமிழ் மொழியில்லிக்கூட கதைகளை வாசியதான் போலிடும் நிறைவே செய்யலாம். எனவே யழுதுமிழில் புராண இநிகாசக் கதைகளை மீன் வடிவம் செய்ய வேண்டிய உடனடித் தேவை ஒன்றுக்கு

காலங்குநி தான் கற்றுவர்ந்த கதையெப்படியும் தமிழில் மீன் வடிவமைத்து எநு சிறாந்து தமிழ் மொழியுலையில் பயிற்சிக்கு ஒரு நல்ல வசிகாட்டியுள்ளார் திருச். சிவராசா. தங்குப் புராணயை புகட்டிய புக்கியிலுருத்திலின் பணியைத் தொடரு புக்காக மகாபாரதக் கதையை யழுதுமிழிலே ஏழுதி நூலாக்கம் செய்துள்ளார்பொயிதொரு கதையைச் சிறப்பாரா நூலாக்குப்போது சில சிக்கல்கள் ஏற்பாடும் கதையின் தொகுப்பும் வருப்பும் சீராக அமைவதேன்டும். மொழிநடை சிறப்பாக அதற்குத் துவன நிற்கவும் வேகமாக விடுதலை நால் நூலாகியீர் மனதில் வாங்கி நூலை ஏற்றியுள்ளார். இருக்கத்துவமயைப் பாஜாஜி எடுத்து “வியாசர் விந்து” என்ற நூலை அடிப்படையாக வைத்து ஏற்றியுள்ளார். “வியாசர் விந்து” புதன் புதலில் “கல்கி” என்றும் வாரங்குசிகையில் தொடராக வெளிவெந்தது. அதையெப்பின்டார் தோருத்து ஒரு நூலாக தமிழ்ப்பன்னை வெளியிட்டது. அதையெப்பலையிருக்குவதைக்காலோர் யாத்து அறிந்து கொண்டனர். இந்துஸ் வெளிவெந்து ஏற்குகுறை 50 ஆண்டுகளின் பின்னர் இந்துநாக்கம் நடைபெற்றுள்ளது. பாஜாஜி 105 பகுதிகளாக வருத்து ஏழுதிய கதையை சிவராசா 22 பகுதிகளாக வருத்துச் செய்கிறார்களார். இந்துகதை சுந்தரமும் இன்றைய காலத்தின் தேவையெதிரூலில்பு எளர்ச்சியிட விழுதுவை இருஷேந்திரமும் எதையும் விவராக அறியறிடியும் என்ற கோப்பாட்டைத் தோற்றுவதற்கும் நூல் உள்ளதை விவராகப்படியாத்து இதையெத்தளம் துவன செய்கின்றது. எனவே கருவிக்கையாட்சியை விடுப்பும் இளந் தலையில் ரைப்பினாக்கு ஏற்றாக சிறு நூல்களை ஆக்கம்பட வேண்டும். மின்வர் இச்சிறிய நூப்படியை தொண்டியதற்குத் திறுவும் இனந்து விடுவாம். தமிழ் மொழியின் யான்பாட்டிரும் இந்து இனாண்டநாரும் பெருவு செய்கின்றது.

இந்தகைய கதநால்கள் ஒனிப்பாங்களாக அவைக்கவும் உதவும். சிறாஞ்சுக் கட்டுவன் இவைக் கறிவெல் மிக்க ஆப்புமிகுங்குப்பாவில் சமூய புராக்கக்கூடியதான் கட்டுவக்காட்சிப்பாங்களாகவும் குழுவட்டங்களாகவும் மொத்தது ஏற்காலத்தினாலும் குறைந்து வருகிறது. சிவாராஷவிள் இச்சிறை நூலும் அந்தகைய பணிக்கு உராந்துவை நூலாக அவையும் நகரி வாய்ந்தது.

இன்று எந்த சம்பந்தத்தில் நோன்றி வளரும் பண்பாட்சுச் சீறுவைத் தடுக்க நமது இன்னொன்றையை நாட்டவேண்டும். நமது தமிழிலைக்கியாங்களில் தடுவவென் இங்கியங்கள் பிற மக்களைப் பற்றிய நூல்களை எட்ட வெள்ளை மலிர் விழுமியங்களை எடுத்துக் கூட்டும் எந்த மொழி இங்கியத்தையும் நாம் யடிமப்படு நல்லது. நல்லதையும் நிபத்தியும் நாமுமிய இது வழிவகுக்கும். முன்பாகுக்குஞ்சுக்கும் சிக்கல்குஞ்சுக்கும் டுக்கும் கூடுக்கவும் வழி பொல்வும். சிறப்பாக எந்த புலம் பொர்ந்த தமிழ்களில் இளந்தலைப்பறையில் இந்தகைய யறநூற்றும் சுருக்க நூல்களைப் படியதால் பெரும்பாலும் காலப்பொக்கில் விரிவான நூல்களையும் நூல்களைப் போன்ற முறையைவர். பண்பாட்சின் வேர்களை அறிய அவாவும் இளைய நகவற்றை ஒங்கும்பட்டு. அவர்கள் காலத்தின் வழிநிலை நமது நடத்தை பெற்றோள்நூற்றிலை இந்நூல் ஒரு கைவிளக்காகப் பயன்படும் என்பதில் ஜயமில்லை. அந்தகையில் நூலாசிரியரின் பெரு முயற்சி பாராட்டுக்குறியது. பலரும் பின்பற்ற வேண்டிய பணியாகவும் மேன்தை பெறுகிறது.

கலாந்தி
மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
10 - 02 - 2004

சமர்ப்பணம்

எனக்குப் புராணபுதைம்புட்டிய புண்ணியறுர்க்கு
மிகுதியான்மிக்கவை சிச்சிதாழுகும் உலகில் தகுதியான்
ஏனையுயர்த்திய தயாபரன் தமிழ்மணி அரியான்
பிபாக்கதான் இணக்கி சுறுதி தொழுதியான் வருத்த
விழரசன் நூல் காண்க்கை.

ச.வீராஜர்

மூன்றாவது முறைமுழுதும் ஒய் உரையுவர்யான்.

இறுகிய பனிக்கட்டியைப் போன்றது கவினதையின் வடிவம். இளகிய நீரைப்போன்றது உரைநடை. இளகிய நீரை ஆலியாக்கி இன்னும் கொஞ்சம் ஜதாக்கினால் வருவது பழகுமொழிநடை. புக்க் பெற்ற இந்திய இலக்கிய விமர்சகர் இந்திரன் இவ்வாரு கூறுகிறார். ஒரு ஏழுத்தாளன் உணர்ந்து உற்று எழுதம் போது அந்தப்படைப்பு வாசகதுக்கு நல்லிருந்து ஆகிறது, என்கிறார். கவிஞர் வைரமுத்து.

மகாபாரதம் என்றாலே மிகப் பெரியது என்றுதான் அர்த்தம். இது திதிகாசம் என்பதால் முன்பு இப்படி நடந்தது என்றும் சொல்ல முடியும். வரலாறு, புனர்க்காததாகன், உபகாததாகன், போன்ற பல விடயங்களைத்தன்னோடு சேர்த்து கிளைவிட்டு விழுதெறிந்து வேரோடிய கீழ்டு ஆலமரமாக மகாபாரதம் நிற்கின்றது.

இந்த மகா விஷயத்தை பழகுதமிழுக்கு கொண்டு வருவதும்மகாபிரயத்தைம் எடுதை நான் அறிவேன். இந்த உலகில் சாதனையாளர்கள், கிடைத்த வாய்ப்பை நல்ல முறையில் பயன்படுத்தியவரே என்பதை யாவரும் ஏற்றுக்கொள்வார். இந்த வகையில் எனக்குக் கிடைத்த அரிய வாய்ப்பை புத்திசாலித்தனமாக இல்லாவிட்டாலும் நல்லமுறையில் பயன்படுத்தினேன். அந்த விளைச்சலின் அறுவடையே மகாபாரதக்கதை என்னும் இந்தப்பழகு தமிழ் நூலாகும்.

வன்னிப்பிரதேசம் இன்னும் கந்தபுராணக்கலாச்சாரத்தைக் கட்டிக்காத்து வருவது என்பதை வெளியவுட்டங்களில் இருப்பவர்கள் அதிகம் அறிந்திருக்க நியாயம் இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தவர்கூட நாவலர் கலாச்சாரத்தை நினைஞ்செய்கிற காலத்தில் வன்னிப்பிரதேசம் இன்னும் வழுக்கி விழாமல் நிலையாக நிற்கிறது என்றால் மிகையாகாது.

முள்ளியவளைப்பகுதியில் மாழைலை சிறுகிராமம். இங்குள்ள கிருஷ்ணர் கோயில் பிரசித்தமானது அந்தக்காலத்தில் கிராமத்து மக்கள் ஒன்று கூடி மார்க்கி மாதம் முழுவதும் மகாபாரத படை என்பதை சொல்லத்தக்க விசயம்தான். தமிழ்மனி அரியான் பொய்கை என்று அன்போடு அழைக்கப்படும் கை.செல்லத்துறை ஜ்யா அவர்களே இந்தப்பெருமைக்கு உரிய பெருமகன் ஆவார். சகலபுராணங்களும் அவருக்கு அத்துப்படி. கூத்தும் நடிப்பும் அவருக்கு அல்வாத்துண்டு.

கிட்டத்தட்ட அறுபது ஆண்டுகள் புராணபடனத்தில் தவறாமல் ஒருவர் பங்குபற்றியிருக்கிறார் என்பது வியக்கத்தக்க விசயம்தான். தமிழ்மனி அரியான் பொய்கை என்று அன்போடு அழைக்கப்படும் கை.செல்லத்துறை ஜ்யா அவர்களே இந்தப்பெருமைக்கு உரிய பெருமகன் ஆவார். சகலபுராணங்களும் அவருக்கு அத்துப்படி. கூத்தும் நடிப்பும் அவருக்கு அல்வாத்துண்டு.

இத்தகைய ஒரு பெருட்கணாரிடம் நான் புராண படனம் கேட்டதும் கற்றதும் எனது முன்னெந்ததும் என்றே சொல்வேன். இம்முறை மகாபாரதம் படிக்கும் போது குறிப்புக்களை எழுதிக்கொண்டேன். அன்று படித்தவற்றைஅன்றைய இரவிலேயே எழுதினேன். வேதியரிடம் வால்மீகி ராமாயத்தைப்பகவில் கேட்டு தெளிந்து இரவில் நூறு பாடலாம் எழுதி எனது ராமாயனத்தைச் செய்தேன் என்பது கம்பர் வாக்கு. அதனால் நான் கம்பன் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு வம்பனாக இருந்து விட்டுப்போகிறேன்.

பழைய இலக்கியங்களை படிப்பதற்கு புதிய தலைமுறை தயாராக இல்லை என்பதை நான் அறிவேன். பலாச்சளையை எடுத்து ஆட்டினால் உவந்து உண்ணும் அளவிற்குத்தான் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். எல்லாருமே நவீன தகவல் தொழில் நுட்பத்தின் எளிமையில் பழகிவிட்டார்கள். பழைய யாப்பலங்காரக் கவிதைகள் இன்றைய பிளாஸ்ரிக் அலங்கார மோகத்தின் முன்பு எடுபடவில்லை.

உலகம் அதனுடைய போக்கிலேயேதான் போய்க் கொண்டிருக்கும். அதைத்திருத்தவும் திருப்பவும் தேவைப்படுகின்ற திராணி எனக்கில்லை. ஆடுகின்ற மாட்டை ஆடிக்கறக்க வேண்டும் பாடுகின்ற மாட்டை பாடிக்கறக்க வேண்டும் என்பார்கள். எனவேதான் இந்த முயற்சியில் இறங்கினேன். கதையை சுவைத்துப்படித்த பின்பாவது வில்லியாரின் கவிதையை சுவைக்க ஆசைப்படலாமே என்ற ஒரு நப்பாசையும் உண்டு.

தருமன் முடி சூட்டுவதோடு வில்லிபாரதம் முடிகிறது. கதையை முழுமையாகச் சொல்ல வேண்டும் என்பதுதான் வியாசர் விருந்தின் பிறபகுதியைத் தீருடி முழுமை வடிவம் கொடுத்திருக்கின்றேன். மகாபாரதக் கதையை இலகுதமிழில் படித்து வாசகர்கள் மகிழ்வார்கள் என்று நம்புகின்றேன். வாய்ப்புவரும்போது வேறு இலக்கியங்களையும் இலகு தமிழில் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. இறைவன் திருவளம் எதுவோ அதற்கு அப்பால் ஒன்றும் சாத்தியமில்லை.

இந்த நூலை எழுதுவதற்கு அவ்வப்போது உதவிய அனைவருக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கிறேன். நல்லவகையில் அச்சியற்றி தந்த பதிப்பகத்தாருக்கும் நன்றிகள். வாசகர்களின் ஆதாவகளுக்கும் நன்றிகூறி அமைகிறேன்.

- ❑ என்னை நன்றே இறைவன் படைத்தனன்
- ❑ தன்னை நன்றே தமிழ் செய்யுமாறே
- ❑ பின்னைப்பிறவி அறுக்க நெறிதந்த பித்தர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

தண்ணீருற்று,
முள்ளீயவளை.

ச. சீவராஜா
நாவற்குழி,
கைதடி.

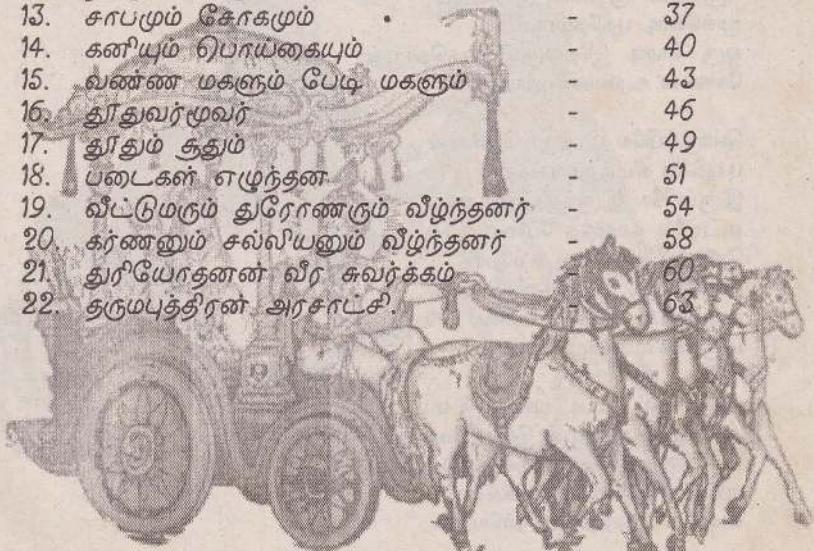
பூல்	ஓ.	மகாபாரதக்கதை
முறைப்பதிப்பு	ஓ.	பூட்டாதி 2004
ஆசிரியர்	ஓ.	க.விலாராஜா
வெளிமீடு	ஓ.	இலக்கியநண்பர்
பதிப்புரிமை	ஓ.	ஆசிரியருக்கு
அச்சகம்	ஓ.	அந்திவானம் பதிப்பகம்
விலை	ஓ.	ரூபா 60/-

புதுமுறை சுப்பிரமணியன்
விரயங்கலை, யாழ்ப்பாணத்தில்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

கீ	காப்பு	பக்கம்
01.	கங்காதேவி	08
02.	பரீமளகந்தி	10
03.	அம்மை, அம்பிகை, அம்பగலிகை	12
04.	குந்தியும் மத்தரையும்	14
05.	அரஸ்கேற்றும்	17
06.	வாரணாவதம்	20
07.	வேததீர்கீயம்	23
08.	தீருமணம்	25
09.	தீர்த்தயாத்தீரை	27
10.	இராஜகுயம்	29
11.	குதும் வாதும்	31
12.	தவமும் பவமும்	33
13.	சாபமும் சோகமும்	35
14.	கனீயும் பெரியகையும்	37
15.	வணண மகனும் பேடி மகனும்	40
16.	தூதுவர்மூலர்	43
17.	தூதும் குதும்	46
18.	படைகள் எழுந்தன்	49
19.	வீட்டுமரும் துரோணரும் வீழுந்தனர்	51
20.	கர்ணனும் சல்லியனும் வீழுந்தனர்	54
21.	தூயேரதனன் வீர சவர்க்கம்	58
22.	தருமபுத்தீரன் அரசாட்சி	60
		63

காப்பு

நீடாழி உலகத்து மறைநாலோரு
ஜந்தென்று நிலை நிற்கவே
வாடாத தவ வாய்மை முனிராசன்
மாபாரதம் சொன்ன நாள்
ஏடாக மாபெரு வெள்பாக அங்கூரி
எழுத்தாணி தன் கோடாக எழுதும்
பிரானைப் பணித்தன்பு கூர்வாமரோ.

முருகார் மலர் தாம முடியோனை
அடியார் முயற்சித் திறம்
திருகாமல் விளைவிக்கும் மத்யானை
வதனச் செழுங்குன்றியைப்
புருக்கதன் முதலாய முப்பத்து
முக்கோடி புத்தேழிநும்
ஒரு கோடி பூதேவரும் கைதொழுங்
கோவை உறவுண்ணுவாம்.

பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன்
புகழிலே கிடந்து சங்கத்து
இருப்பிலே இருந்து வைகை
ஏட்டிலே தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலே நிற்று கற்றோர்
நினைவிலே நடந்தோரேனே
மருப்பிலே பயின்ற பாலை
மருங்கிலே வளருகின்றான்.

மாணிக்கம் கட்டி வயிரம் இடைகடடி
ஆணிப் பொன்னால் செய்த வண்ணச் சிறுத் தொட்டில்
பேளி உனக்குப் பிரமண்விடுதந்தான்
மாணிக் குறளனே தாலேலோ
வையம் அளந்தானே தாலேலோ

துப்புடையாரை அடைவது எல்லாம்
சேர்விடத்துத் துணை ஆவர் என்றே
ஒப்பிலேன் ஆகிலும் நின்அடைந்தேன்
ஆணைக்கு நீ அருள் செய்தனமயால்
எய்ப்பு என்னை வந்து நலியும்போது அங்கு
இதும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன்
அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி வைத்தேன்
அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியாளே

மூ நிலாய ஜங்குமாய் புறங்கண் நின்ற நான்குமாய்
தீ நிலாய முன்றுமாய் சிறந்த கால் இரண்டுமாய்
மீ நிலாய ஒன்றுமாகி வேறு வேறு தன்மையாய்
நீ நிலாய வண்ணம் நின்னை யார்நினைக்க வல்லரே

பச்சை மா மஹலபோல்மேனி பவளவாய் கமலச் செங்கண்
அச்சதூ அமர்ர ஏறே ஆயர் தம் கொழுந்தே எனும்
இச்சவை தலிர யான்போய் இந்திர லோகம் ஆளும்
அச்சவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே

யானும் தானாயொளிந்தானை.
யாதும் எவரக்கும் முன்னோனை
தானும் சிவனும் பிரமனும்
ஆகிப் பணைத்த தனிமுதலை
தேனும் பானும் கண்ணலும்
அமுதுமாகித் தித்தித்தென்
ஊனில் உயிரில் உணர்வினில்
நின்றவொன்றை உணர்ந்தேனே.

கேசவன் தமர்க்கீழ் மேல் எமர் ஏழ் எடு பிறப்பும்
மா சதிர் இது பெற்று நம்மடை வாய்வு வாய்க்கின்றவா
சகன் என் கருமாணிக்கம் என் செங்கோலக் கண்ணன் விண்ணோர்
நாயகன், எம்பிரான், எம்மான் நாராயணாலே.

நாரணன் முழு ஏழ் உலகுக்கும் நாதன்: வேதமயன்
காரணம் கிரினை, கருமம் இவை முதல்வன்: எந்தை:
சீர் அணங்கு அமர்பிறர் பலரும் தொழுது ஏத்த நின்று
வாரணத்தை மருப்பு ஒசித்த பிரான் என் மாதவனே.

“அரி ஒம் நமோ நாராயணா”

01 கங்காதேவி

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாரின் விரல்களிலிருந்து கங்காதேவி அவதரித்தாள். உலகத்தை அழிக்கப்படிப்பட்டவளை தமது திருச்சடையில் தாங்கினார் சிவபெருமான். ஒருசமயம் கங்காதேவி பிரமதேவரைச் சந்திக்க சத்தியலோகம் சென்றாள்.

பிரமதேவர் தாமரை மலராசனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். மற்றும் தேவர்கள் எல்லோரும் அங்கு பிரசன்னமாயிருந்தனர். கங்காதேவி சென்றபோது வாயுதேவன் சற்று வேகமாக வீசினான். அதனால் அவளது மேலாடை நழுவியது. உடலழகு பழிச்சென்று வெளியே தெரிந்தது. தேவர்கள் எல்லோரும் கண்களை மூடிக் கொண்டனர்.

அங்கே நின்ற வருணதேவன் கண்களை மூடவில்லை. அவன் அவளது அழகில் மயங்கி நின்றான். பிரமதேவர் அவன் செயலைக் கண்டார். தகுதியற்ற செயலைச் செய்த அவனுக்கு தண்டனை வழங்கினார் “நீ பூலோகத்தில் சென்று சந்தனு என்னும் பெயருடைய அரசனாகச் சந்திரகுலத்தில் பிறப்பாய். கங்காதேவியை மணஞ்செய்து வாழ்வாய். அதன் பிறகு நீங்கள் இருவரும் உங்கள் பழைய பதவிகளை அடைவீர்கள்!” என்றார். இருவரும் பிரமதேவரைத் தொழுது அங்கிருந்து நீங்கினார்கள். கங்காதேவி பூலோகத்துக்கு வந்தாள். அப்பொழுது அட்டவகுக்கள் அங்கே வந்து அவளைத் தொழுது விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். “தாயே எங்களில் ஒருவனான சோமன், தனது மனைவியின் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தகாத செயல் ஓன்றிற்கு எங்களை அழைத்தான். நாங்கள் அவனுக்கு உடந்தையாகச் சென்றோம். வசிட்டரின் ஆச்சிரமப் பசவான காமதேனுவைக் கவர்ந்து வந்து கட்டிவைத்தோம். எங்களது செயலை அறிந்த வசிட்ட முனிவர் பூமியில் மனிதராய்ப்பிறப்பீர்கள் என்று சபித்தார்.” என்று கூறி அவளைத் தொழுதார்கள்.

கங்காதேவி அவர்களுக்கு உதவத் திருவுளங்கொண்டாள். முனிவரின் சாப விமோசனத்தைப் பற்றி அவர்கள் சொன்னார்கள். “தாயே! சோமன் தவிர மற்றவர்கள் பிறந்தவுடனேயே சாபம் நீங்கி விமோஷனம் அடைவார்கள். காமதேனுவை கவருவதற்கு காரணமான சோமன் மட்டும் நீண்ட காலம் பூமியில் வாழ்ந்து பின்னர் தனது பதவியை அடைவான். இதுவே எமது சாப விமோஷனம் ஆகும்” என்றார்கள்.

வருணன் குருகலத்திற் சந்தனு மன்னனாய்ப் பிறந்தான். ஒருநாள் அவன் வேட்டையாடச் சென்றான். களைப்படைந்து தண்ணீர் பருகுவதற்கு கங்கை கரையை அடைந்தான். அங்கே அழகிய சோலைகளின் மத்தியில் ஒரு துறையைக் கண்டான். கங்காதேவி அழகிய பெண் உருக்கொண்டு தோன்றினாள். விதிவசத்தால் சந்தனு மன்னன் அவள் மீது காதல் கொண்டான். தன்னை மனஞ் செய்யுமாறு இரந்தான்.

கங்காதேவி சிரித்தாள் “அரசனே! நான் உம்மைத் திருமணம் செய்வேன். ஆளால் உம்முடன் வாழும் காலத்தில் நான் செய்யும் எந்தச் செயலையும் நீர் தடுத்தலாகாது. ஏன் எதற்கு என்று வினவவும் கூடாது” என்று தனது நிபந்தனையைத் தெரிவித்தாள்.

காதல் மயக்கத்தில் இருந்த மன்னன் எதைப்பற்றியும் சிந்திக்கவில்லை. அவளது நிபந்தனையை ஏற்று அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு அவனது நகரான அத்தினாபுரிக்கு வந்தான். அவளைத் திருமணம் செய்தான். இனிது வாழ்ந்தான்.

வருடத்திற்கு ஒன்றாக ஏழு அழகிய ஆண்குழந்தைகள் பிறந்தன. பிறந்தவுடனேயே குழந்தைகளை எடுத்துச் சென்று கங்கா நதிப் பிரவாகத்தில் வீசி ஏறிந்து விட்டுச் சிரித்தபடி திரும்புவாள். தனது சத்தியத்தை நினைத்து மன்னன் வாழாவிருந்தான். எட்டாவது குழந்தையும் பிறந்தது. கங்காதேவி குழந்தையை எடுக்கும் முன்னரே மன்னன் அவளது காலில் விழுந்தான். “பெண்ணே! குழந்தைகளைக் கொல்லும் பாதகச் செயலைக் கூசாமல் செய்கிறாய். இக்குழந்தையை எடுக்க நான் அனுமதியேன். நீ யார்? எங்கிருந்து வந்தாய்? உனது விபரங்களை கூறுவாயாக!” என்று அவளைக் கேட்டான்.

கங்காதேவி கலகலவென்று நகைத்தாள். வாக்குறுதியை மறந்த மன்னவா என்று அவனை அழைத்து, தனது வரலாற்றைக் கூறினாள். பின்னர் குழந்தையை தனது கைகளில் எடுத்தாள் “இவன் காளைப் பருவம் அடைந்ததும் உன்னிடம் அழைத்து வருவேன்” என்று கூறி குழந்தையுடன் மறைந்தாள். சந்தனு மன்னன் தீராத துயரத்தில் முழுகினான்.

கங்காதேவி குழந்தைக்குத் “தேவவிரதன்” எனப் பெயரிட்டாள். வசிட்ட முனிவரிடம் சகல கலைகளையும், பரசராமரிடம் வில்லித்தையையும் தேவவிரதன் கற்றான். உரிய காலமும் வந்தது. கங்கைக்கரைக்கு வந்த சந்தனு மன்னனிடம் கங்காதேவி தேவவிரதனை ஒப்படைத்தாள்.

02 யீரிமளகந்தி

கந்தருவன் ஒருவன் ஆகாய வழியாக விமானத்திற் சென்று கொண்டிருந்தான். தனது மனைவியை நினைத்து அவளது சகத்திற்காகத் தவித்தான். அதனால் உணர்வு முற்றி அவனை அறியாமல் வீரியம் வெளியேறியது. பரந்தாமனின் தொடையிலிருந்து அவதரித்து ஒடுவது காளிந்தி நந்தி. அந்த நந்தியில் அவனுடைய வீரியம் விழுந்தது.

காளிந்தி நந்தியில் வாழ்ந்த ஒரு மீன் விழுந்த வீரியத்தை விழுங்கியது. அது கருவற்றது. கருவற்ற மீன் ஒரு செம்படவனின் வலையில் சிக்கியது. அவன் மீனை வெட்டினான்.... ஆனால் பெண்ணுமாக இரண்டு குழந்தைகள் மீனின் வயிற்றிலிருந்து வெளியே வந்தார்கள். பெண்குழந்தையுடன் இயல்பாகவே நறுமணம் வீசியது. அச்சம்மைந்த செம்படவன் குழந்தையை பரதவதாசனிடம் கொண்டு சென்றான்.

செம்படவன் அரசனிடம் நடந்த வரலாற்றைக் கூறினான். அரசன் பெண் குழந்தையின் அழகிலும் வாசனையிலும் ஆசைப்பட்டு அவளைத் தனது மகளாக ஏற்றுக் கொண்டான். அவளுக்குப் பரிமளகந்தி என்று பெயரிட்டு அன்போடு வளர்த்து வந்தான். பரிமளகந்தி பருவமடைந்து அழகு மிளிரும் மங்கையானாள். தனது தந்தையின் விருப்பப்படி காளிந்தி நந்தித்துறையில் நாவாய் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கங்காதேவியின் பிரிவால் வாடிய சந்தனு மன்னன் தேவ விரதனின் வருகையால் கவலை நீங்கினான். ஒருநாள் தேவவிரதனை தனது அரியாசனத்தில் அமர்த்தி விட்டு வேட்டையாடப் பறுப்பட்டான். வேட்டையாற் களைப்படைந்த மன்னன் தண்ணீர் தேடி காளிந்திக் கரைக்கு வந்தான். அங்கு நறுமணம் வீசுவதைக் கண்ட அதன் காரணத்தை அறிய நினைத்தான். நாவாயோடு நின்ற அழகிய பெண்ணிடமிருந்தே அந்த நறுமணம் வீசுவதை மன்னன் உணர்ந்தான்.

சந்தனு மன்னன் அந்தப் பெண்ணின் அழகிலும் நறுமணத்திலும் தன்னைப் பறி கொடுத்தான். அவளைத் திருமணம் செய்ய நினைத்தான். அவளிடம் சென்று நீ யார்? உனது தாய் தந்தையர்·யாவர்? கூறுவாயாக என்று விசாரித்தார்.

பரிமளாகந்தி தனது விபரங்களைத் தெரிவித்தாள். சந்தனு மன்னன் உனது தந்தையாரிடம் கேட்டு உன்னைத் திருமணம் செய்வேன் என்று கூறி அங்கிருந்து நீங்கினான். பரிமளாகந்தியும் நான்தோடு வீட்டுக்குச் சென்றாள். அரசன் தனது தேர்ப்பாகனை பரதவதாசனிடம் மணம் பேச அனுப்பினான். பரதவதாசன் மன்னனிடம் வந்தான்.

“அரசே மன்னர்களில் சிறந்தவரான உமக்கு எனது மகளைத் தருவதில் தடை இல்லை. ஆனால் தேவவிரதன் இருக்கும் போது எனது மகளின் வயிற்றில் பிறக்கும் மகனுக்கு அரசாட்சி கிடைக்காது இப்படி விளை திருமணத்தால் வரும் பயன் என்ன என்று அரசனிடம் வினவினான்.

அரசன் ஒரு பதிலும் சொல்லாமல் கவலையோடு அத்தினாபுரம் வந்தான். தேவவிரதன் தந்தையின் வாடிய முகத்தைக் கண்டான். தேரோட்டியிடம் விஶாரித்துக் காரணத்தை அறிந்தான். தனது தந்தைக்கு பரிமளாகந்தியைத் திருமணம் பேசுவதற்காகப் புறப்பட்டான். பரதவதாசனிடம் தனது வருப்பத்தைத் தெரிவித்தான். பரதவன் தான் மன்னனிடம் கூறிய மாற்றத்தை தேவவிரதனிடமும் கூறினான். அதைக்கேட்ட தேவவிரதன் யாரும் ஏதிர்பாராத ஒரு சபதத்தைச் செய்தான்.

“நான் இன்று முதல் எனது இளவரசப் பட்டத்தை துறக்கிறேன். அதுமட்டுமல்ல வாழ்நாள் முழுவதும் திருமணம் செய்யாமல் துறவியாக வாழ்வேன். எனது அன்னையாகும் உமது மகளின் வயிற்றில் பிறக்கும் சந்ததிகளுக்கே அந்த உரிமை செல்லட்டும்” என்று யாரும் செய்தற்கரிய சத்தியத்தைச் செய்தான். தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள். வீட்டுமன், பீஷ்மன் என்றுபலமுறை அசரீரி மொழிந்தது.

தேவவிரதன் பரிமளாகந்தியை அழைத்து வந்து தனது தந்தைக்கு திருமணம் செய்து வைத்தான். தனது மகள் தன் பொருட்டுச் செய்த சபதத்தைக் கேட்டு மன்னன் மகிழ்ந்தான். “நீ விரும்பிய பொழுதில் அல்லாது இயமன் உனது உயிரைக் கவர வர மாட்டான்”. என்ற வரத்தை மகனுக்கு அளித்தான். பரிமளாகந்தியைத் திருமணம் செய்து இனிதே வாழ்ந்து வருவானாயினான்.

அம்பை, அம்பிகை, அம்பாலிகை

சந்தனு மன்னனுக்கும் பரிமளகந்திக்கும் இரண்டு புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள். முத்தவன் பெயர் சித்திராங்கதன், இளையவன் பெயர் விசித்திரவீரிகன். அவர்கள் வளர்ந்து காளைப்பருவமடைந்தார்கள். சந்தனு மன்னன் இறந்த பின் சித்திராங்கதன் அரசனானான்.

சித்திராங்கதன் என்னும் பெயரை உடைய ஒரு கந்தருவன் இருந்தான். தனது பெயரை ஒரு மானிடன் வைத்திருப்பதா என்று அவன் ஆத்திரமடைந்தான். ஒரு நாள் இரவு அக் கந்தருவன் அரசனைக் கொன்றுவிட்டான். வீட்டுமர் விசித்திர வீரீகனுக்குப் பட்டம் குட்டினார்.

காசி ராசனுக்கு அம்பை, அம்பிகை, அம்பாலிகை என்ற மூன்று இராசகுமாரிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குச் சுயம்வரம் என்ற செய்தியை தூதுவர்கள் எல்லா அரசர்களுக்கும் தெரிவித்தார்கள். வீட்டுமரும் சுயம்வரத்திற்கு வந்தார். விருத்தரான வீட்டுமர் தமது சபதத்தை மறந்து சுயம்வரத்திற்கு வந்துவிட்டார் என்று மற்ற அரசர்கள் நகையாடினார்கள். மூன்று இராசகுமாரிகளையும் தமது தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு வீட்டுமர் புறப்பட்டார். மற்ற அரசர்கள் ஒன்றுகூடி எதிர்த்தார்கள். இமைப்பொழுதில் அவர்களை வெற்றிகொண்டு அரச குமாரிகளோடு அத்தினாபுரம் வந்தார்.

தமது தம்பியாகிய விசித்திரவீரிகனுக்கு மூவரையும் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்பினார். அம்பை தான் சாலுவமன்னைக் காதலிப்பதாகக் கூறினார். அவளை அவனிடம் சகல மரியாதைகளோடும் அனுப்பி வைத்தார். மற்ற இரண்டு பெண்களையும் விசித்திரவீரிகனுக்கே திருமணம் செய்து வைத்தார்.

தன்னோடு எதிரியாக யுத்தம் செய்து வென்ற வீட்டுமருடன் சென்ற உன்னை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன் என்று சாலுமன் அவளைத் திருப்பி அனுப்பினான். மீண்டும் அவள் வீட்டுமரிடம் வந்தாள். விசித்திரவீரிகனும், இன்னொருவனை விரும்பியவளை திருமணம் செய்ய மறுத்துவிட்டான். அதனால் வீட்டுமரே தன்னைத் திருமணம் செய்யவேண்டுமென்று அம்பை இரந்தாள். தான் பிரம்மச்சாரி என்று கூறி வீட்டுமர் அவளைக் காசிராசனிடம் அனுப்பி வைத்தார்.

காசிராசன் அம்பையை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுமரின் குருவான பரசராமனிடம் வந்து முறையிட்டார். அவர், அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டுமரிடம் வந்தார். வீட்டுமர் தனது சபதத்தைக்கூறி மன்னிக்கும்படி குருவிடம் வேண்டினார். கோபம் கொண்ட பரசராமர் வீட்டுமரோடு யுத்தம் செய்து தோற்றார்.

அம்பை ஏமாற்றத்தோடு திரும்பினாள். தன்னைத் திருமணம் செய்ய மறுத்த வீட்டுமரைக் கொல்வேன் என்று சபதம் செய்தாள். காட்டிற்குச் சென்று கடுந்தவம் செய்தாள். கேகய தேசத்தில் சிகண்டி என்னும் பெயருடைய அரசகுமாரனாகப் பிறந்தாள். வீட்டுமரைக் கொல்வதற்காகவே சிகண்டி வளர்ந்து வந்தான்.

விசித்திரவீரிகன் அம்பையடனும், அம்பாலிகையுடனும் இன்பமாக வாழ்ந்து வரும் நாளில் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து போனான். அத்தினாபுரி அரச வாரிசு இல்லாமல் தவித்தது. பரிமளகந்தி வீட்டுமரை அழைத்து, ஒரு யோசனை கூறினாள். உனது தம்பியின் மனைவிமாரை நீ திருமணம் செய்து எமது சந்திரவம்சம் தழைக்கச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டாள். வீட்டுமர் அந்த யோசனையை மறுத்து வேறோர் உபாயத்தைக் கூறினார்.

வீட்டுமரின் யோசனைப்படி பரிமளகந்தி தனது மூத்த புதல்வனான் வேதவியாசரை அழைத்தாள். அம்பிகை, அம்பாலிகை ஆகிய இருவருக்கும் புதல்வர்களை அருளுமாறு வேண்டினாள். அவரும் அதற்குச் சம்மதித்தார். முதலில் அம்பையிடம் சென்றார். முனிவரைக் கண்டு அச்சத்தினால் அம்பை கண்களைப் பொத்திக் கொண்டாள். பதினாறாயிரம் யானைகள் பலத்துடன் அவளுக்குப் பிறந்த அழகிய குழந்தை கண் பார்வை அற்றவனாய் இருந்தான். அவனே திருத்தராட்டினன் ஆவான்.

வியாச முனிவர் அம்பாலிகையிடம் சென்றார் அவனும் முனிவருடைய தோற்றத்தைக் கண்டு அஞ்சினாள். அச்சத்தினால் உடல் வியர்த்து வெளிறியது. அதனால் அவளுக்குப் பிறந்த குழந்தை வெளிறிய சர்ரத்தோடு பிறந்தான். அவனே பாண்டு மன்னன் ஆவான். இரண்டு புதல்வர்களும் சர்ரகுறை உள்ளவர்களாக இருப்பதைக் கண்டு பரிமளகந்தி வருந்தினாள். ஒரு அழகான குழந்தையை அருள வேண்டுமென்று அவள் வியாச முனிவரை இரந்தாள்.

வியாசர் மீண்டும் அம்பிகையிடம் வந்தார். அவள் தனது தோழியை அவரிடம் அனுப்பினாள். சகல சிறப்புக்களோடும் கூடிய ஒரு குழந்தை

பிறந்தது. அவனே வில் வீரனும் சிறந்த ஞானியுமான விதுரன் ஆவான். மூன்று பிள்ளைகளும் நாளொரு மேனியும் பொழுதோரு வண்ணமும் வளர்ந்து காளைப்பருவம் அடைந்தார்கள்.

ஸ்த

குந்தியும் மத்தரையும்

வீட்டுமர் திருத்ராட்டிரனுக்கு பட்டங்குட்டி அத்தினாபுரிக்கு அரசனாக்கினார். பாண்டு படைகளுக்கு தலைவனாக இருந்தான். விதுரன் முதன்மை மந்திரி ஆனான். வீட்டுமர் அவர்களுக்கு திருமணம் செய்ய விரும்பினார்.

காந்தார நாட்டு இளவரசியான காந்தாரியை திருத்ராட்டிரன் திருமணம் செய்தான். தனது கணவன். பார்க்காத ஒலகத்தை தானும் பார்க்க வேண்டாம் என்று அவள் துணியால் கண்களைக் கட்டிக் கொண்டு இல்லறம் நடாத்தி வந்தாள். இவ்வேளையில் குண்ட தேசத்தை ஆண்ட குரன் என்னும் போஹராசன் தனது மகளுக்கு கூயம்வரம் என்று அறிவித்தான்.

போஹராசனின் மகள் “பிரதை” என்பவள் இவளே. பின்னர் “குந்திதேவி” எனப் பெயர் பெற்றாள். குந்திதேவி பாண்டுவை மணந்தாள். பின்னர் மந்தரதேசத்து இளவரசியான மத்தரையையும் மணந்தான். இரண்டு மனைவியாரோடு வரும் வழியில் ஒரு காட்டிலே தங்கி இளைப்பாறினான்.

காட்டிலே ஆனும் பெண்ணுமாக இரண்டு மான்கள் காதல் செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். பின்னால் வருவதைச் சற்றும் யோசிக்காமல் சோடி மான்களைத் தனது அம்பினாள் அடித்து வீழ்த்தினான். என்ன ஆச்சரியம் கலைமான் ஒரு முனிவரானது. முனிவர் கோபாவேசத்துடன் பேசினார்.

பாண்டு மன்னா! நான் கிந்தப முனிவன். மானுருவம் எடுத்து எனது மனைவியோடு காதல் செய்து கொண்டிருந்தேன். நீ எங்களை கொன்று விட்டாய். உனக்கு இதோ. சாபமிடுகிறேன். என்னைப்போலவே நீயும் உன் மனைவியரோடு காதல் செய்யும் போது இறந்து விடுவாய். என்று பாண்டு மன்னனுக்கு சாபம் கொடுத்துவிட்டு முனிவர் மறைந்தார்.

பாண்டு மன்னன் கவலையோடு காட்டிலே தங்கி தவ வாழ்க்கையை மேற் கொண்டான். குந்தியும் மத்தரையும் அவனோடு காட்டிலே தங்கி தவ வாழ்க்கையை மேற் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இவ்வேளையில் தனக்குப் புத்திரர்கள் இல்லையே என்று பாண்டு மன்னன் கவலைப்பட்டான். எவ்வாறாயினும் தனக்குப் புதல்வரைப் பெற்றுத் தருமாறு தன் மனைவியாரிடம் வேண்டினான்.

குந்திதேவி கன்னியாய் இருந்த போது துருவாச முனிவர் ஒருநாள் போன்றாட்டிற்கு வந்தான். அரசன் முனிவரை வணங்கி தனது மகளான குந்தியை முனிவரின் மனம் கோணாமல் சேவை செய்யுமாறு கூறினார். குந்தியின் பணிவிடையால் முனிவர் மகிழ்ந்தார். அவனுக்கு தேவர்களை அழைத்து புதல்வர்களை பெறும் மந்திரத்தை உபதேசித்தார்.

முனிவர் சென்ற பிறகு நிலா முற்றத்தில் தனியாக இருந்த குந்திதேவி அந்த மந்திரத்தை சோதித்துப்பார்க்க நினைத்தாள். மந்திரத்தைச் சொல்லி குரியனை அழைத்தாள். குரியன் அவளிற்கு ஒரு குழந்தையை அருளிச் செய்தான். அவளை மீண்டும் கன்னியாக மாற்றி அங்கிருந்து மறைந்தான். குந்திதேவி அச்சத் தினால் குழந்தையை கங்கா நதிப்பிரவாகத்தில் ஒரு பேழையில் வைத்து வீசிவிட்டாள்.

பாண்டு மன்னனுக்கு குந்திதேவி இந்த விடயத்தைக் கூறினாள். ஆனால் அவள் முனிவரின் மந்திரத்தை பரிசோதனை செய்து பார்த்ததைப் பற்றி சொல்லவில்லை. அரசன் மிகவும் மகிழ்ந்தான். தேவர்களை அழைத்து புதல்வர்களைப் பெறுமாறு குந்திதேவியைத் தூண்டினான். குந்திதேவி தனது கணவனையே மனதில் நினைத்தபடி தேவர்களை அழைத்து மூன்று புதல்வர்களைப் பெற்றாள். தரும தேவரிடம் தருமரையும், வாயு தேவளிடம் வீமனும், இந்திரனிடம் அருச்சளனும் தோன்றினார்கள்.

பின்னர் குந்திதேவி அம்மந்திரத்தை மத்தரைக்கு உபதேசித்தாள். அவள் அசுவினிதேவர்களை அழைத்து நகுலனையும் சகாதேவனையும் பெற்றாள். குந்திதேவிக்கும் மத்திரைக்கும் ஜந்து புதல்வர்கள் பிறந்ததை அத்தினாபுரியிலிருந்த காந்தாரி கேள்விப்பட்டாள். வியாச முனிவரின் அருளினால் காந்தாரி கருவற்றிருந்தாள். தான் முதலில் பிள்ளைகளைப் பெறவில்லையே என்று கோபம் அடைந்தாள். ஒரு கல்லினால் தனது வயிற்றில் குத்தினாள். கரு சிதைந்து பிண்டமாக விழுந்தது.

காந்தாரியின் கரு சிதைந்ததை வியாசர் உணர்ந்தார். அவர் நூறு கலசங்களில் பிண்டத்தைக் கூறு செய்து மூடினார். எஞ்சியவற்றை இன்னொரு கலசத்திலிட்டு இவள் பெண்ணாகட்டும் என்று கூறினார். அதனால் காந்தாரிக்கு துரியோதனன் மூதலான நூறு ஆண்களும் துச்சலை என்னும் பெண்ணுமாக நூற்றியொரு பிள்ளைகள் தோன்றினார்கள். பாண்டு மன்னின் ஜந்து பிள்ளைகளையும் பஞ்ச பாண்டவர் என அழைத்தார்கள். திருத்தராட்டிரனின் பிள்ளைகளை நூற்றுவர் என்று அழைத்தார்கள். இருவரது பிள்ளைகளும் வளர்மதியைப்போல் வளர்ந்து வந்தார்கள்.

பாண்டு மன்னன் பிள்ளைகளைப் பெற்றதனால் மகிழ்ச்சியோடு இருந்தான். ஒரு வசந்த காலம் வந்தது. சோலைகள் பூர்த்துக் குலுங்கின. பறவைகள் காதல் கீதம் பாடன. மாதவிப் பந்தலின் கீழ் மத்தரையோடு மகிழ்ச்சியாக இருந்த மன்னனுக்கு காதல் ஆசை வந்தது. மத்தரையை அவன் அணைத்து மகிழ்ந்தான். முனிவரின் சாபம் பலித்ததால் அக்கணமே அவன் இறந்தான். மத்தரையும் தனது கணவனோடு ஸமத்தீயிற்புகுந்து இறந்தாள். குந்திதேவி தனது பிள்ளைகளின் வருங்காலத்தைக் கருதி அவர்களோடு வாழ்ந்து வரலானாள்.

கூடு

05 | அரங்கேற்றம்

பாண்டு மன்னன் இறந்த பிறகு குந்திதேவி பிள்ளைகள் ஜவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுமரிடம் வந்தாள். துரியோதனன் ஆகியோருடன் பாண்டவரும் அரண்மனையில் வசிக்கலாயினர். கிருபாச்சாரியாரிடம் எல்லோரும் கல்வி பயின்றார்கள்.

வீட்டுமர் அவர்களிற்கு சிறந்த வித்தையை ஊட்ட விரும்பினார். துரோணர் என்னும் சிறந்த ஆசிரியரை தெரிவு செய்தார். இவர் பரத்துவாசமுனிவரின் மகன். முனிவரின் கரதம் துரோண குடும்பத்தில் விழுந்ததால் தோன்றியவர். பரசுராமரிடம் சகல கலைகளையும் கற்றவர். துரோணரை அரண்மனைக்கு அழைப்பித்தார்.

பாண்டவரும் கெளரவரும் துரோணரிடம் கல்வி பயின்றார்கள். பாண்டவரின் திறமைகளைக் கண்டு துரோணர் அவர்கள்மீது அன்பு பாராட்டினார். கெளரவர்கள் பொறுமை பாராட்டினார்கள். தாம் கற்ற வித்தைகளை மாணவர்கள் மற்றவர்களிற்கு அரங்கேற்றிக் காட்ட வேண்டுமென்று துரோணர் விரும்பினார்.

ஒரு சமயம் துரோணரின் மோதிரம் கிணற்றினுள் விழுந்தது அருச்சனன் அம்புகளைத் தொடுத்து அதை வெளியே எடுத்துக் கொடுத்தான். வேறொரு சமயம் முதலையிடம் சிக்கிய துரோணரை காப்பாற்றினான். ஒரே அம்பினால் ஒரு ஆலமரத்திலுள்ள அத்தனை இலைகளிலும் துளை செய்தான். அவன் மீது துரோணர் அதிக விருப்பமுடன் இருந்தார். ஏகலைவன் என்ற வேட்டுவன் துரோணரைக் குருவாக நினைத்து வித்தை பயின்றான். அருச்சனனுக்குச் சமானமாக அவன் விளங்கினான். அவனுடைய கட்டை விரலைக் காணிக்கையாகத் துரோணர் கேட்டுப் பெற்றார். இதனால் அருச்சனன் ஒருவனே சிறந்த வில் வீரனாக விளங்கினான். அரங்கேற்ற நாளில் அவனது திறமையைக் கண்டு எல்லோரும் வியந்தார்கள். கர்ணன் அதைக் கண்டு கொதித்தெழுந்தான்.

கர்ணன் குரியனின் அருளால் குந்திக்குப் பிறந்தவன். அப்போது குந்திதேவி கன்னியாக இருந்தாள். தான் பெற்ற குழந்தையை கங்கையாற்றில் பேழையில் வைத்து வீசினாள். குத்பூங்கவன் என்னும் தேரோட்டி அவனை எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கினான். கர்ணன் பரசுராமரிடம் சகல வில்

வித்தைக்களையும் கற்றவன். அவன் அரங்கமேடைக்கு வந்து அருச்சனைப்போல சிறப்பாக வித்தைக்களைச் செய்து காட்டினான். இதனால் அருச்சனைஞ்சுடன் யுத்தம் செய்யவேண்டி வந்தது. தேரோட்டி மகன் அரகுமாரஞ்சுடன் யுத்தம் செய்தலாகாதென்று கிருபர் தடுத்தார்.

துரியோதனன் கரணனுக்கு உதவினான். அவனை அங்கத தேச அரசனாக்கி நட்புக் கொண்டான். கரணனும் கடைசி வரையில் நட்புப் பாராட்டி துரியோதனனுக்கு தனது உயிரையும் கொடுத்தான். அரங்கேற்றத்தில் துரியோதனனும் வீமனும் சமபலத்துடன் மோதினார்கள். துரோணின் மகனான அசுவத்தாமன் அவர்களை விலக்கி வைத்தான்.

அரங்கேற்றம் முடிந்த பின்னர் பயற்றுவித்த குருவிற்கு குருத்தை வழங்கவேண்டும். எல்லோரும் துரோணரை வணங்கி அவருக்கு உகந்த தட்சணை என்ன? என்று கேட்டார்கள். துரோணர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

துருபதி இராசனும் துரோணரும் சிறுவயதில் பரசராமரிடம் வில்லித்தை பயின்றனர். இருவரும் பிரியா நட்புக் கொண்டனர். தான் அரசாராகும்போது துரோணருக்குப் பாதி இராட்சியம் தருவேன் என்று துருபதன் கூறினான். பின்னர் பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு இருவரும் பிரிந்து சென்றார்கள்.

துரோணர் திருமணம் செய்து அஸ்வத்தாமனைப் பெற்றார். வறுமையில் மிகவும் வாடினார். துருபதன் இப்போது கேகய நாட்டை ஆண்டு வந்தான். அவனிடம் உதவி கேட்கலாம் என்று துரோணர் சென்றார். துருபதன் செருக்கோடு துரோணரை அவமதித்து அனுப்பினான். தன்னை அவமதித்த அரசனைப் பழிவாங்கியே தீருவேன் என்று சபதம் பூண்டார்.

துரோணர் தமது மாணவர்களிடம் இந்த வரலாற்றைக் கூறினார். துருபதனைப்பிடித்து வந்து தாருங்கள். எனக்குப் பிடித்தமான குரு தட்சணை அதுவே என்றார். துரியோதனன் தம்பியரோடு முதலிற் புறப்பட்டான். துருபதனிடம் தோல்வியடைந்து திரும்பினான். பாண்டவர்கள் பின்னால் சென்றனர். அருச்சனன் துருபதனை தோற்கடித்தான். துரோணரின்முன் பிடித்து வந்து நிறுத்தினான்.

துரோணர் தனது சபதத்தை நிறைவேற்றினார். துருபதனை மன்னித்து விடுதலை செய்தார். அவன் தலை குனிந்தபடி நாடு திரும்பினான். சிவதன்டி முனிவரைக் கொண்டு ஒரு பெரிய யாகம் செய்தான். துரோணரைக் கொல்ல

ஒரு மகனையும், அருச்சனைனை மணம் செய்ய ஒரு மகனையும் பெற்றான். அவனுடைய மகனே திருட்டத்தூய்மன் ஆவான். மகள் திரெளபதி ஆவாள்.

கௌரவருக்கு பாண்டவர் மேல் வெறுப்பு வளர்ந்தது. துரியோதனன் வீமனைக் கொல்லத்திட்டம் போட்டான். ஆற்றின் நடுவிலே கருமரத்தை நட்டு வைத்தான். பின்னர் நீரில் விளையாட வீமனை அழைத்தான். கிறிஷ்ணர் கருமரத்தின்மீது தும்பியாக வந்து அமர்ந்தார். இதனால் வீமன் உயிர் பிழைத்தான். நீரில் விழுந்த வீமனை நாக அரசனான வாசகி காப்பாற்றினான். நாகலோகத்திற்கு வீமன் சென்றான். அங்கே அவன் அமிரத்தைப் பருகியதால் மிகுந்த பலத்தோடும் வீரியத்தோடும் விளங்கினான்.

வீமன் வீட்டுக்குத்திரும்பியபோது எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர். அவன் இறந்துவிட்டான் என நினைத்த துரியோதனன் கவலையடைந்தான். பாண்டவரும் கௌரவரும் இவ்வாறாக ஒருவர் மீது ஒருவர் வேற்றுமை பாராட்டி வருவாராயினர்.

ஷஸ்தி

வாரணா வதம்

கௌரவரும் பாண்டவரும் ஒருவர்மீது ஒருவர் பகைமையோடு இருப்பதை திருதாட்டிரன் அறிந்தான். வீட்டுமூர், விதுரர் ஆகியோரை அழைத்து ஆலோசித்தார். பாண்டவரை வாரணாவதம் என்னும் பழைய நகரத்திற்கு அனுப்ப முடிவு செய்தார்கள். துரியோதனன் அரசரிமையை எல்லோரும் தருமனுக்கே கொடுத்து விடுவார்கள் என அஞ்சினான். தந்தையிடம் தனது கவலையைத் தெரிவித்தான்.

திருதாட்டினன் துரியோதனன், சகுனி என்பரோடு அமைச்சனான புரோசனையையும் அழைத்து மந்திராலோசனை செய்தான். வாரணாவதம் பாண்டவர்களுக்காகப் புதுக்கி அமைக்கப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தது. அங்கே இரகசியமாக ஒரு அரக்கு மாளிகையை அமைத்தனர். கபடம் அறியாத பாண்டவர்கள் அரக்கு மாளிகையிற் தாயாருடன் குடி வந்தார்கள். தருமன் வாரணாவதத்திற் தனது ஆட்சியை நடத்தினான். துன்மந்திரியான புரோசனைனை திருதாட்டினன் தருமனுடன் அனுப்பி வைத்தான். எப்படியும் ஒருநாள் அந்த மாளிகையை தீயிட்டுக் கொழுத்தி பாண்டவரைக் கொன்றுவிட அவன் காத்திருந்தான்.

ஒருநாள் ஒரு வேடன் வீமனிடம் வந்தான். அரக்கு மாளிகையின் இரகசியம் அவனுக்குத் தெரியும். அவன் மாளிகை அமைக்கும்போது தொழிலாளியாக வேலை செய்தவன் யாரும் அறியாமல் ஒரு சுரங்கப் பாதையை அமைத்திருந்தான். மாளிகை ஏரியும்போது பாண்டவர்கள் காட்டுக்கு பாதுகாப்பாகச் செல்லட்டும் என அவன் விரும்பினான். வீமனுக்கு இதைப்பற்றிச் சொன்னான். வீமன் அவனுக்கு அனேக பரிக்களைக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தான்.

ஒரு நாள் அமைச்சனான புரோசனன் தடுமாற்றத்துடன் காணப்பட்டான். அன்றைக்கு அரக்கு, மாளிகைக்கு தீ வைக்கும் நாள் என்பதை வீமன் உய்த்துணர்ந்தான். அன்றிரவு வீமன் மாளிகைக்குத் தீ மூட்டினான். சுரங்கப்பாதையின் வழியாக தாயாரையும் சகோதரர்களையும் தூக்கிக் கொண்டு காட்டுக்கு வந்தான்.

வாரணாவதத்து மக்கள் குந்திதேவியும் பாண்டவரும் இறந்துவிட்டதாக நினைத்து புலம்பினார்கள். துரியோதனன் ஆகியோர் மகிழ்ந்தார்கள். பாதுகாப்பாக காட்டுக்கு வந்த வீமன் தாயாரையும் சகோதரர்களையும் உறங்கவைத்து காவலாக நின்றான்.

அந்தக்காட்டிலே இடும்பன் என்று ஒரு அரக்கன் இருந்தான். இடும்பி என்பவள் அவனது தங்கை. அரக்கனுக்கு மனிதர்களின் மாமிச வாசனையை உணர முடியும். திடீரென நர வாசனை வீசுவதை உணர்ந்து அரக்கன் மகிழ்ந்தான். இடும்பியை அழைத்து பார்த்து வரும்படி அனுப்பினான்.

மனிதர்களைத்தேடி வந்த இடும்பி வீமனைக் கண்டு காதல் கொண்டாள். தன்னை மணம் செய்யுமாறு அவனைக் கேட்டாள். அப்போது மிகுந்த கோபத்துடன் இடும்பன் அங்கே வந்தான். வீமன் அவனோடு யுத்தம் செய்து அவனைக் கொன்றான். வீமன் குந்திதேவியின் விருப்பப்படி இடும்பியைத் திருமணம் செய்தான். அவர்களுக்கு கடோற்கஜன் என்னும் வீரத்திற் சிறந்த ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். சில காலத்தின் பின்னர் இடும்பியையும் கடோற்கஜனையும் காட்டிலே இருக்கும்படி வைத்துவிட்டு வேறு இடத்திற்கு போக விரும்பினார்கள். அதன்படி குந்திதேவியும் பாண்டவர்களும் வேத்திரகீயம் என்னும் ஊருக்கு வந்தார்கள்.

ஷஷ

07

வேதத்திரகீயம்

பஞ்சபாண்டவர்களும் குந்திதேவியும் வேதத்திரகீயம் என்னும் ஊரில் அந்தணர்கள் வாழுகின்ற பகுதிக்கு வந்தார்கள். அங்கு ஒரு விட்டில் அந்தணர்கள் போலவே உருவும் புனைந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். வீடுகளில் ஜூயம் ஏற்று வருவார்கள். அதை இரு கூறுகளாக்கி ஒன்றைக் குந்திதேவி வீமனுக்குக் கொடுப்பாள். மிகுதியை மற்றவர்கள் பகிர்ந்து உண்பார்கள்.

ஒரு நாள் அந்த வீட்டில் உள்ள அந்தணரும் மனைவியும் கவலையோடு இருந்தார்கள். குந்திதேவி அந்த அந்தணப் பெண்ணிடம் விபரம் கேட்டாள் “தாயே அடுத்துள்ள காட்டில் மஹாகுரன் என்னும் அசுரன் வாழ்கிறான். அவன் இக்கிராமத்தில் உள்ளவர்களை கண்டபடி பிடித்து தின்று வந்தான்.கிராமவாசிகள் கூடி அரக்கனுடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்தார்கள்.தினமும் ஒரு வண்டியில் உணவுடன் ஒரு ஆள் அவனிடம் செல்லுவான். அவன் உணவோடு ஆளையும் வண்டி மாடுகளையும் தின்று விடுவான். இன்று எமது முறை”

இவ்வாறு அந்த அந்தணப் பெண் கூறினாள்.அவளுக்கு ஒரே மகன்தான் இருந்தான். அவளது துன்பத்தைத்துடைக்க குந்திதேவி எண்ணினாள். தனது ஜூந்து பிள்ளைகளில் ஒருவனை அனுப்புவதாகச் சொல்லி அந்தணப் பெண்ணைத் தேற்றினாள்.

வீமன் வண்டி நிறைந்த உணவோடு புறப்பட்டான். வழியில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு உணவை உண்ணத் தொடங்கினான். நேரம் தாழ்ந்தமையால் அசுரன் கோபத்தோடு வந்து வீமனின் முதுகில் குத்தினான். தடைப்பட்டிருந்த உணவு வயிற்றினுள் இறங்கியது. வீமன் அரக்கனோடு யுத்தம் செய்து அரக்கனைக் கொண்றான். வேதத்திரகீயத்து மக்கள் வீமனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

துருபத நாட்டு அரசனாகிய யாகசேனன் தனது மகளான திரெளபதைக்கு சுயம்வரம் என்று முரசறைந்தான். எல்லோரும் சுயம்வரத்திற்கு புறப்பட்டார்கள். பாண்டவர்களும் அந்தணர் கோலத்துடன் புறப்பட்டார்கள்.

வழியில் வியாசமுனிவர் தோன்றினார். அருச்சுனனே திரெளபதையை திருமணம் செய்வான் என்று ஆசிகூறினார். பின்னர் ஒரு கந்தரவன் அருச்சுனனோடு பொறாமை கொண்டு போர் செய்ய வந்தான். அருச்சுனன்

அவனை வென்றான். தெளியிர் என்னும் முனிவர் அவர்களை சுயம்வர மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

துரியோதனன் தன்னுடைய தம்பிகளுடனும் சகாக்களுடனும் வந்திருந்தான். எல்லா தேசத்து மன்றர்களும் திரெளபதியின் அழகில் மயங்கி அவனை அடைய வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் வந்திருந்தார்கள். மாயவல்லவரான கண்ணபிரான் பலராமனும் கூட அங்கே இருந்தார்கள். எல்லாம் உணர்ந்த நாரயணன் இங்கே வந்தது அவனுடைய விளையாட்டன்றே?

திரெளபதையின் அண்ணன் ஆன் திருட்டத்தூய்மன் சபையில் தோன்றினான். அங்கே கிடந்த சிவதனுக் காட்டி ஒரு அறிவிப்புச் செய்தான்.

“இது வில். இவை அம்புகள். வில்லை நான் ஏற்ற வேண்டும். மேலே சுழன்றுகொண்டிருக்கும் இலக்கை இந்த அம்பால் அடித்து விழுத்த வேண்டும்.”

சில மன்னர்கள் வில்லைப் பார்த்து அஞ்சினார்கள். சிலர் அசைக்க முயன்று தோற்றார்கள். தூரியோதனன் கையணை தூர்த்திற்கு நான் ஏற்றித் தோற்றான். சயத்திரதன் விரற்கடையவில் தோற்றான். கர்ணன் மயிரளவில் கோட்டை விட்டான். அந்தணர் கூட்டத்தில் இருந்த அருச்சனன் எழுந்து அனுமதி கேட்டான். அனுமதி கிடைத்தது. கணப் பொழுதில் நான் ஏற்றி இலக்கை அடித்து விழுத்தினான்.

மன்னர்கள் கொதித்தனர். மற்றவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். திரெளபதி அருச்சனனுக்கு மாலை குடினாள். கோபம் கொண்ட மன்னர்கள் தூரியோதனன் தலைமையில் போருக்கு அழைத்தார்கள். அந்தனர்கள் கூடி வர வீமனும் அருச்சனனும் அவர்களை அடித்து நொறுக்கினார்கள். மன்னர்கள் தோற்று ஒடினார்கள்.

08

திருமணம்

பஞ்சபாண்டவர்கள் திரெளபதியையும் அழைத்துக் கொண்டு தாயாரிடம் வந்தார்கள். தருமன் வேடிக்கையாக “அம்மா! ஒரு சிறந்த ஜலம் கொண்டு வந்து இருக்கிறோம் என்று தாயாரிடம் கூறினான்.

“ஜவரும் வழக்கம் போல பகிர்ந்து உண்ணுங்கள்” என்று உள்ளே இருந்தபடியே கூறினாள். வெளியே வந்த பிறகுதான் அவ்ஞாக்கு நிலைமை புரிந்தது. தருமன் தாயாரைச் சமாதானப்படுத்தினான். அன்னை கூறிய மொழி வேத வாக்காகுமன்றோ ஜவரும் திரெளபதியை மணப்போம் என்றும் தாயாரிடம் உறுதி கூறினார்கள்.

வில்லை வளைத்தவன் அருச்களேன் என்பதை துருபதன் அறிந்து உவகை கொண்டான். சகல மரியாதையுடன் பஞ்சபாண்டவரை அழைத்து வந்தான், ஜவரும் திரெளபதியை மணம் செய்யப்போவதாக தருமன் சொன்னான். துருபதன் கலக்கம் அடைந்தான். வியாச முனிவர் தோன்றி அவனைச் சமாதானம் செய்தார்.

முற்பிறப்பில் திரெளபதி நளாயினி என்னும் பெயருடைய முனி பத்தினியாக இருந்தாள். மெளங்கல்லிய முனிவர் அவளது கணவன் ஆவார். அவர் மனைவியை சோதிக்க விரும்பினார். குஷ்டரோகியான சர்ரத்தை எடுத்தார். நளாயினி கொஞ்சமம் வெறுப்பில்லாமல் அன்ப பாராட்டினாள்.

முனிவர் மனம் மகிழ்ந்தார். ஒரு நாள் தமது உருவத்தை மாற்றி மன்மத சொருபி ஆனார். இருவரும் நீண்டகாலம் இன்பமாய் வாழ்ந்தனர். நளாயினி முதியவளாகி இறந்தாள். முனிவர் தனது தவ வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தார்.

அடுத்த பிறவியில் நளாயினி இந்திரசேனை எனும் பெண்ணாகப்பிறந்தாள். மெற்கால்லியரிடம் வந்து தன்னை மணக்கும்படி இரந்தாள். முனிவர் அவளை விரட்டி விட்டார். அவள் கடுந்தவம் செய்தாள். சிவபெருமான் அவள்முன் தோன்றினார். தனக்குக் கணவர் வேண்டுமென்று ஐந்து தடவைகள் கேட்டாள். சில பெருமானும் “தந்தோம்” என்று ஐந்து தடைவைகள் கூறினார்.

இதனை அறிந்த இந்திரன் இந்திரசேனையிடம் வந்தான். அவள் ஈடுபடம் என்று கூத்தினாள். சிவபெருமான் இந்திரனை ஒரு பிலத்துவாரத்தில்

தள்ளினார். இவனுக்கு முன் உள்ள நான்கு இந்திரர்கள் அங்கே இருந்தனர். ஜந்து பேரும் சிவபெருமானை வணங்கினர். நீங்கள் ஐவரும் இவனுக்கு கணவன் ஆவீர்கள் என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தார்.

ஜந்து இந்திரர்களும் பஞ்சபாண்டவர்களாக பிறந்திருக்கின்றனர். அந்த நளாயினியே திரெளபதி ஆவாள். இந்த வரலாற்றைக் கேட்டு துருபதன் சமாதானம் அடைந்தான். ஐவருக்கும் திருமணம் நடந்தது. திருமணத்திற்கு வந்த துரியோதனன் முதலானோர் பாண்டவரை ஏதிர்த்து தோற்றோடினார். திருத்தாட்டிரன் நடந்தவற்றையெல்லாம் அறிந்தான். வீட்டுமேரோடு ஆலோசித்து பஞ்சபாண்டவரை அழைப்பித்தான்.

பாண்டவர்களுக்கு பாதி ராட்சியம் கொடுக்க சம்மதித்தான். பாடப்பிரஸ்தம் என்னும் பழைய நகரை அவர்களுக்கு அளித்தான். தருமன் தம்பியாரோடும் திரெளபதி, தாயாரோடும் அங்கு சென்றான். கண்ணப்ரான் இந்திரன் முதலியோரும் வந்தனர்.

இந்திரன் அவ்விடத்தில் புதிய நகரை அமைத்துக் கொடுக்க விரும்பினான். விஸ்வகர்மாவை நினைத்தான். அவர் வந்து பழைய நகரை அமராவதி நகர் போல அமைத்துக் கொடுத்தார். இந்திரனால் கட்டுவிக்கப்பட்டதால் அது இந்திரப்பிரஸ்தம் ஆயிற்று. நல்ல நாளில் தருமன் முடி குடினான்.

ஓடு

03* தீர்த்த யாத்திரை

இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் பாண்டவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்து வந்தார்கள். திரெளபதாதேவி ஒவ்வொரு வருடமும் ஒவ்வொருவரோடு இல்லறம் நடாத்தினாள். ஒருநாள் தருமன் திரெளபதியோடு பூஞ்சோலையில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தபோது அருச்சனன் பார்த்தான். பெருந்தவறு செய்து விட்டதை உணர்ந்தான். தீர்த்த யாத்திரை செய்யப்படுப்பட்டான்.

இதற்கிடையில் ஓர் அந்தணன் அரங்கர்களால் அல்லல்படுவதாகவும், ஆனிரைகளை அவர்கள் ஓட்டிச் செல்வதாகவும் முறையிட்டான். அருச்சனன் அரக்கர்களை போர் செய்து வென்றான். பின்னர் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டான். ஓர் இடத்தில் நாகலோக இளவரசியான உலுபி நீராடுவதைக் கண்டான். இருவரும் காதல் கொண்டனர். இருவரும் நாகலோகம் சென்று திருமணம் செய்து வாழ்ந்தார்கள். அரவான் என்னும் அழகிய புத்திரனைப் பெற்றான். நாகலோகத்திலிருந்து புறப்பட்டு பலதுறைகளிலும் நீராடினான். விருத்தர்களான அந்தணர்களோடு சுடி பாண்டி நாடு வந்தான். பாண்டிய மன்னான சித்திரவாகுவின் மகள் சித்திராங்கனை. அருச்சனன் அவளை ஒரு சோலையிற் கண்டான். இருவரும் காதல் கொண்டனர். சித்திரவாகு இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தான். பப்பரவாகன் என்னும் புதல்வனைப் பெற்று சிலகாலம் அங்கே வாழ்ந்தான்.

பாண்டிநாட்டில் இருந்து புறப்பட்டு மதுராபுரிக்கு வந்தான். கண்ணபிரானின் தங்கையான சுபத்திரை அருச்சனன்மீது ஆழாக்காதலுடன் இருந்தாள். கண்ணபிரானின் உதவியோடு இருவரும் திருமணம் செயதார்கள். சுபத்திரை அபிமன்னன் என்னும் வீரமகனைப் பெற்றாள்.

மதுராபுரியில் இருந்து நீங்கி மீண்டும் இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்தான். திரெளபதாதேவியும் உப பஞ்ச பாண்டவர்களான ஐந்து புதல்வர்களைப் பெற்றாள். இவ்வாறு பாண்டவர்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்த காலத்தில் ஒருநாள் அக்கினிதேவன் வந்தான். அவன் அருச்சனனிடம் ஒரு விண்ணப்பம் செய்தான். “தாண்டக வனத்தை இந்திரன் பாதுகாத்து வருகிறான். நான் அந்த வனத்தை உண்டு. எனது பசிநோயை தீர்க்க வேண்டும். அதற்கு நீ உதவ வேண்டும்” என்றான். அருச்சனன் கண்ணபிரானை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். காண்டகதகளம் தொடங்கியது. இந்திரன் மேகங்களை அழைத்து மழையைப் பொழிந்தான். அருச்சனன் அம்பினாற்குடை அழைத்தான். இந்திரனின் நண்பனான தக்ககள் என்னும் நாகம் இறந்தது.

கொண்டு கடும்போர் செய்தான். போரில் அவன் தோற்றான். தக்ககனின் மகனான சுபசேனனைத் தேடினான். அந்த நாகம் வால் துண்டிக்கப்பட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் கிடந்தது. அது அருச்சனனைக் கொல்வதற்காகக் காத்திருக்கும் கரணனிடம் சென்று நாகஸ்திரம் ஆனது.

காண்டக தகனத்தின்போது அவ் வனத்தில் இருந்த அசர தச்சனான மயன் உயிர் தப்பினான். அவனை அழைத்துக் கொண்டு கண்ணனும் அருச்சனனும் இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்தார்கள். மயன் தன் உயிரைக்காத்த நன்றியை நினைத்து பாண்டவர்களுக்காக ஓர் அழகிய சித்திர மண்டபத்தை கட்டிக் கொடுத்தான். பாண்டவர்கள் அவனுக்கு நன்றி கூறி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

ஓ.ஐ

10

இராஜகுயம்

ஒரு நாள் நாரத முனிவர் பாண்டவெர் அரண்மனைக்கு வந்தார். அவர்கள் முனிவரை வணங்கி உபசரித்தார்கள். முனிவர் அரசர்கள் செய்ய வேண்டிய இராஜகுய யாகத்தைப்பற்றிச் சொன்னார். கண்ணபிரானும் அதை ஆழோதித்தார்.

கண்ணபிரான் வீமனையும் அருச்சனையையும் அழைத்துக் கொண்டு கிரிவிரசன் என்னும் நகருக்கு வந்தார். சராசந்தன் என்னும் அசுரன் அந்த நகரை ஆண்டு வந்தான். அவன் எண்ணாயிரம் அரசர்களை வென்று திறையில் பிடித்து வைத்திருந்தான். அவர்களை பலியிட்டு ஒரு யாகம் செய்வது அவனது திட்டம். அவனோடு கண்ணபிரான் பதினெட்டு தடவைகள் போர் செய்து தோற்றார்.

அவனது தந்தை மாமகரன் என்பவன். அவனுக்கு புத்திரன் இல்லை. கௌதம முனிவரிடம் சென்று யாசித்தான். அவர் ஒரு மாங்கனியை கொடுத்தார். மாமகரன் அக்கனியை இரு கூறாக்கி தனது இரண்டு மனைவியருக்கும் கொடுத்தான். அவர்கள் இரு பாதிகளாக ஒரு புதல்வனைப் பெற்றர்கள். அதைக்கண்டு அஞ்சிய மாமகரன் மதிற்புறமாக தூக்கி இரண்டு பாதிகளையும் வீசினான்.

சரை என்னும் பினம் தின்னும் அரக்கி அங்கு வந்தாள். இரண்டு பாதி உடல்களையும் உண்பதற்காக ஒன்று சேர்த்தாள். ஒரு அழகிய குழந்தை உருவானது. அதை உண்ணாமல் அரசனிடம் கொடுத்தாள். சரை கொடுத்த பிள்ளை ஆதலால் சராசந்தன் என்று பெயர் பெற்றான்.

கண்ணபிரான் கம்சன், சகடன், சிக்பாலன், நரகாகரன் முதலிய பல அசரர்களை அழித்த பின்னர் இவனே மிஞ்சி இருந்தான். யாரும் நெருங்க முடியாத காவலுடைய நகரத்தினுள் அந்தன வேடத்தில் கண்ணபிரானும் என் அருச்சனர்களும் புகுந்தார்கள். சராசந்தன் அவர்களை விசாரித்து அறிந்து கொண்டான். வீமனோடு மல்யுத்தம் செய்தான். கண்ணபிரானின் குடிப்பை உணர்ந்த வீமன் சராசந்தனின் உடலைக் கிழித்து தலைமாறிப்போட்டான். சராசந்தன் இறந்தான்.

இதன்பின்னர் ராஜகுய யாகத்திற்காக ஆயத்தம் செய்தார்கள். டூனைய மன்னர்களிடம் திறை பெற்று வருவதற்காக தருமன் தம்பியர்

நால்வரையும் அனுப்பினார். வீமன் வடதிசை நோக்கிச் சென்றான். அருச்சனன் தென்திசை நோக்கி சென்றான். நகுலன் கிழக்குத்திசைக்கும் சகாதேவன் மேற்குத் திசைக்கும் சென்றார்கள். எல்லா இடங்களிலும் செல்வத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு இந்திரப்பிராஸ்தம் திரும்பினார்கள்.

மயன் அமைத்துக் கொடுத்த மாளிகையில் அமைந்த சித்திர மண்டபத்தில் யாகம் ஆரம்பமானது. கண்ணபிரான் யாக முதல்வராக இருந்தார். உலகத் திலுள்ள எல்லாத் தேசத் து மன்னர் களும் வந்தார்கள். தேவர்கள், முனிவர்கள், அந்தணர்கள் அனைவரும் வந்தார்கள். வீட்டுமர் முதலான பெரியோரும் துரியோதனனும் வந்தார்கள்.

துரியோதனன் மயன் கட்டிய மாளிகையின் அழகில் மயங்கினான். தருமன் தேவேந்திரனைப்போல வாழ்வதைக் கண்டு மனம் புழுங்கினான். தனது வாழ்வு சிறுமைப்பட்டது என்றுகவலையோடு அத்தினாபுரம் திரும்பினான். சகுனியோடும் கர்ணனோடும் ஆலோசனை செய்தான். பாண்டவரை வெல்வதற்கு குதாடுவதே ஒரே வழி என்று சகுனி கூறினான்.

எல்லோரும் திருத்தாட்டிரனிடம் வந்து விஜயத்தைக்கூறினார்கள். திருத்தாட்டினன் மறுத்தான். துரியோதனன் விடவில்லை. வேறு வழியின்றி அவன் மகனின் வஞ்சகத்திட்டத்திற்குச் சம்மதித்தான். விதுரர் எச்சரித்தும் கேளாமல் காரியங்கள் நடந்தன.

இலை

11 குதும் வாதம்

சகுனியின் ஆலோசனைப்படிதுரியோதனன் ஒரு அழகிய மண்டபத்தைக் கட்டினான். அதைக்காண வருமாறு பாண்டவர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தான். விதுரர் தாது சென்று தருமனைக் கண்டார். துரியோதனின் தீய என்னங்களை அவனுக்குக் கூறி ஏச்சரிக்கையும் செய்தார். தருமன் விதுரரைக் கவலைப்பட வேண்டாமென்று கூறி அனுப்பினான்.

மண்டபம் காணப் பாண்டவர்கள் வந்தனர். திரெளபதி மாமியாகிய காந்தாரியின் அந்தப்புரத்துக்குப் போனாள். அரசர்களுக்கு விருந்துபசாரம் முடிந்தது. சகுனி மேதுவாகத் தங்களுடைய கபட நாடகத்தை ஆரம்பித்தான். தருமன் முதலில் குதாட மறுத்தான். சகுனி அவனைச் சம்மதிக்க வைத்தான். சகுனியின் ஆட்டத்திற்குத் துரியோதனன் பந்தயப் பொருட்களைக் கொடுத்தான்.

தருமன் தனது செல்வங்களைத் தோற்றான். குதிரை, யானை, தேர், படைகள் முதலியவற்றைத் தோற்றான். நகரங்களையும் நாட்டையும் தோற்றான். தம்பியரையும் தன்னையும் கூடத்தோற்றான். கடைசியாகத் திரெளபதியையும் பந்தயம் கட்டக் கூடாதென்று தம்பியான விகர்ணனும் மற்றைய பெரியோரும் கூறியதைத் துரியோதனன் கேட்கவில்லை.

துரியோதனன் வெற்றியால் மனம் மகிழ்ந்தான். திரெளபதியைச் சபைக்கு அழைத்து வருமாறு விதுரரிடம் கூறினான். அவர் மறுத்தார். தனது தேரோட்டியான பிரதிகாமியை அனுப்பினான். அவன் திரெளபதையிடம் சென்றான். தனது மன்னனின் கட்டளையைக் கூறினான். திரெளபதை சபைக்கு வர மறுத்தாள். தன்னைத் தோற்ற பின் என்னைப் பண்யமாக வைக்கும் தகுதி தருமனுக்கு இல்லை இதை உனது அரசனிடம் போய்ச் சொல் என்று அவனை அனுப்பினாள்.

பிரதிகாமி சபைக்குத்திரும்பினான். திரெளபதி சொன்னதை அரசனிடம் கூறினான். துரியோதனன் அவனைக் கோபித்து துச்சாதனனை அனுப்பினான். துச்சாதனன் போய் திரெளபதியை அழைத்தான். அவள் காந்தாரியிடம் அடைக்கலம் புகுந்தாள். காந்தாரியும் அவளை சபைக்கு போகுமாறு கூறினாள். ஆதரவற்று நின்றவளின் கூந்தலைப்பற்றி துச்சாதனன் இழுத்துக் கொண்டுபோய் சபையில் நிறுத்தினான்.

சபையில் இருந்த பெரியோர்கள் தலை கவிழ்ந்தனர். துரியோதனனின் தம்பியான விகரணன் இது தகாது என்றான். கரணன் அவனைக் கண்டித்தான். பாண்டவரின் அங்க வஸ்திரங்களை அகற்றுமாறு கூறினான். எல்லோரும் கழற்றி ஏறிந்தனர். துச்சாதனன் திரெளபதியின் ஆடையைப்பற்றி இழுத்தான். அவள் கோவிந்தா, கோபாலா அபயம் என்று கண்ணனை வேண்டினாள். உரியஉரிய ஆடை நீண்டது. துச்சாதனன் மயங்கி வீழ்ந்தான்.

வீமன் கோபத்துடன் எழுந்தான் இனி எமக்கிடையே யுத்தம் வரப்போகிறது. இந்தச் துச்சாதனனின் மார்பைப் பிளப்பேன். அங்கே ஊறும் குருதியைக் குடிப்பேன். அதுவரையும் எனது கையால் தண்ணீர் பருகேன். ஊறிவரும் நீரை வாயினால் குடித்து தாகம் தீர்ப்பேன். திரெளபதையை துரியோதனன் தொடையில் இடுக்கச் சொன்னான். தொடையைப்பினாந்து அவனைக் கொல்வேன். இவ்வாறு வீமன் சபதம் செய்தான். கரணனைக் கொல்லுவேன் என்று அருச்சனன் சபதம் எடுத்தான். சகுனியைக் கொல்வேன் என்றான் சகாதேவன்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு திருத்ராட்டினன் அஞ்சினான். திரெளபதியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். நீயும் உன் கணவன்மாரும் இந்திரப்பிரஸ்தம் சென்று வாழ்வதற்கு எல்லாச் செல்வங்களையும் மீத தந்தேன் என்றான். அவள் ஏற்கவில்லை. தர்மன் மீண்டும் குதாடி சுதந்திர புருஷர்களாக வேண்டும் என்றாள். அவ்வாறே குதாடி வென்று சுதந்திர புருஷர்கள் ஆனார்கள். ஆனால் நாட்டைப் பெறுவதற்கு குதாடி தோற்றான். அதனால் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் காட்டில் வாழவும் பதின்மூன்றாவது ஆண்டு யாருக்கும் தெரியாமல் மறைந்து வாழவும் வேண்டியதாயிற்று.

பாண்டவர்கள் வனவாசம் போனார்கள். பெரியவர்களும் மக்களும் துன்பம் அடைந்தார்கள். திருத்ராட்டினன் விதுரணையும் மந்திரியான சஞ்சயனையும் கூட்டி ஆலோகித்தான். பெருந்தீவை வரப்போவதாக அவர்கள் சொன்னார்கள். விதுரன் பாண்டவர் பக்கமாகப் பேசியதால் திருத்ராட்டினன் அவரைக் கோபித்தான். அவர் பாண்டவர் இருந்த வனத்திற்குச் சென்று விட்டார். அப்போது நாரத முனிவர் அச்சபையில் தோன்றினார். உன் பிள்ளைகள் கிளையோடு அழியப்போகிறார்கள் என்று கூறி மறைந்தார்.

திருத்ராட்டினன் அச்சத்தினால் சஞ்சயனை அனுப்பி விதுரனை நகருக்கு அழைத்தான். இச்சமயம் சிகபாலனைக் கொல்ல கண்ணபிரான் போயிருந்தார். நாடு திரும்பியதும் நடந்தவற்றை அறிந்தார். வனத்திற்கு சென்று பாண்டவரை சந்தித்தார். அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறி திரும்பினார்.

தவறும் பவழும்

பாண்டவர்கள் காமிய வனத்திற்கு வந்து தங்கினார்கள். வேதவியாசர் அவர்களை சந்திக்க வந்தார். வரப்போகும் போரை வெல்வதற்கு அருச்சனன் சிவபெருமானிடம், பாசுபதம் என்னும் அஸ் திரத் தைப் பெற வேண்டும். அதற்காக அவன் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் செய்ய வேண்டும். இந்த ஆலோசனையை கூறிய முனிவர் மறைந்தார்.

அருச்சனன் மாமேருமலைச் சாரலுக்குச் சென்றான். ஒற்றைக்காலில் நின்று கைகளை உயர்த்தி கூப்பியபடி தவம் செய்தான் சிவபெருமான் ஒரு திருவிளையாடலை மனம் கொண்டார். ஒரு வேநுவணாக பன்றியைத் தூரத்திக் கொண்டு வந்தார். அருச்சனனும் சிவபெருமானும் பன்றிக்கு அம்பு எய்தனர். சிவபெருமான் தாமே பன்றியைக் கொன்றேன் என்றார். அருச்சனன் தானே கொன்றேன் என்றான் இருவரும் யுத்தம் செய்தனர் சிவபெருமான் அவனை ஆகாயத்தில் வீசி ஏறிந்தார். விழுந்தவன்னைத் தாங்கி காட்சி கொடுத்தார். அவனுக்கு பாசுபதமும் அருளினார்.

அருச்சனனின் வீரத்தைக் கண்டு இந்திரன் மகிழ்ந்தான். அவன் நிவாதகவசர்கள் என்னும் அரக்கர்களால் துண்பப்பட்டான். இவர்கள் முருகப் பெருமானிடம் தப்பி வாழ்பவர்கள். இவர்களை அழிப்பதற்கு அருச்சனனை அழைத்தான். அருச்சனன் நிவாதகவசர்களை வென்றான். மேலும் காலகேயர்கள் என்ற அரக்கர்களையும் வென்றான். இந்திரன் மனம் மகிழ்ந்தான். தனது அரச சபையில் அறியாசனம் கொடுத்து உபசரித்தான். இந்திரனின் அமராவதி நகரில் அருச்சனன் விருந்தினாக தங்கினான். ஊர்வசி என்னும் தேவ நாட்டிய மங்கை அவன்மீது காதல் கொண்டாள். அவன் ஊர்வசியை ஏற்க மறுத்தான். அவள் அருச்சனனை போடியாக சபித்தாள்.

இதனை அறிந்த இந்திரன் வருந்தினான். அருச்சனனுக்கு சாபவிமோசனம் தரும்படி ஊர்வசியைக் கேட்டான். அருச்சனன் விரும்பும்போது பேடி உருவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளட்டும் என்று அவள் சாபவிமோசனம் கொடுத்தாள். அருச்சனன் தனது தமயனுக்கு தான் இந்திரனின் விருந்தினாக இருப்பதை அறிவிக்க விரும்பினான் இந்திரன் உரோமசர் என்னும் முனிவரை தூதாக அனுப்பினார். உரோமசர் தருமனிடம் வந்தார். விபரத்தைச் சொன்னார். அருச்சனன் கந்தர்பவனம் என்னும் மலை வழியாக வருவான் என்பதையும் தெரிவித்தார். தருமனும் மற்றய தம்பிமாரும் அவருடன் கந்தர்ப வனத்துக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

கந்தர்ப வனத்துக்கு செல்லும் வழியில் மாமேரு மலைக்கு வந்தார்கள். அருச்சனன் தவம் செய்த இடத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். பின்னர் அங்கே உள்ள காஞ்சனா வனத்தை அடைந்தார்கள்.

விசாக முனிவரை அங்கே தரிசித்தார்கள். மகிழ்வோடு அங்கே தங்கி இருந்தார்கள் ஒருநாள் பாரிஜாத மலர் ஒன்று திரெளபதியின் முன் வந்து விழுந்தது. அதன் அழகிலும் வாசத்திலும் அவள் மயங்கினாள். அதை ஒத்த வேறு மலரைப் பெற விரும்பினாள்.

தனது ஆசையை வீமனிடம் தெரிவித்தாள். வீமன் விசாக முனிவரிடம் விசாரித்தான். அந்த மலர் இயக்கர்கள் வாழுகின்ற அழகாபரியில் இருக்கிறது என்றார் முனிவர். வீமன் புறப்பட்டான். வழியில் ஒரு பெரிய குரங்கு குறக்கே நின்றது. அந்தக் குரங்கு தனது வாலை நகர்த்திவிட்டுப் போகும்படி வீமனிடம் கூறியது. கிழட்டுக் குரங்கு என்று அவன் ஏனென்மாக நினைத்தான். ஆனால் அதனுடைய வாலை அசைக்க முடியவில்லை. வீமன் தனது கர்வத்தை விட்டான். அந்தக் குரங்கு ஆஞ்சனேயர் என்பதை அறிந்தான். இருவரும் வாயு குமாரர்கள். அதனால் சகோதரர்கள் இருவரும் கட்டித் தழுவி மகிழ்ந்தார்கள்.

ஆஞ்சனேயர் பாரிஜாத மலர் இருக்கும் இடத்தைக் காட்டினார். வீமன் அதைப் பெற்றுக் கொண்டான். இயக்கர்களின் நகரமான அழகாபரியையும் கண்டான். மலரைக் கொண்டு வந்து திரெளபதியிடம் கொடுத்தான். மலரைக் கண்டு மங்கையும் மகிழ்ந்தான்.

133

சாபமும் சோகமும்

பாண்டவர்கள் இருக்கின்ற வனத்திற் மைத்திரேய முனிவர் வந்தார். அவர்கள் முனிவரை வரவேற்று உபசரித்தனர் பாண்டவர் கானகம் வந்த காரணத்தை முனிவர் கேட்டறிந்தார். அங்கிருந்து புறப்பட்டு அத்தனைபூரம் வந்தார். தருமனுக்கு நாட்டைக் கொடுக்குமாறு திருத்தராட்டினனிடம் கேட்டார். அவர் முனிவருக்கு சமாதானம் கூறினார். பின்னர் துரியோதனனின் சபைக்கு வந்தார்.

துரியோதனன் ஆணவத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். முனிவர் தாம் வந்த விஷயத்தை விளக்கினார். துரியோதனன் தனது தொடையில் தடியபடி அலட்சியமாக வேறு பக்கம் திரும்பினான். முனிவர் கோபங் கொண்டு அவனைச் சபித்தார். வீமனும் கதையால் உனது தொடை பிளந்து யுத்த களத்தில் நீ இறப்பாய் என்றார். திருத்தராட்டினன் பதறிப்போனான். தனது மகனை மன்னிக்கும்படி முனிவரிடம் வேண்டினான். நீ சமாதானமாய் போனால் சாபம் பலிக்காது. யுத்தத்துக்கு போனால் மட்டுமே அது பலிக்கும் என்று கூறி அங்கிருந்து அகண்றார்.

துரியோதனன் கலங்கிய மனத்தோடு இருந்தான். பாண்டவர்கள் காஞ்சனா வனத்திலிருந்து நீங்கி வேறு இடம் செல்லப் புறப்பட்டார்கள். பல முனிவர்களின் ஆசிகளைப் பெற்றுக் கொண்டு நந்திகேச வனத்திற்கு வந்தார்கள். அங்கே என்கோண முனிவர் அவர்களை உபசரித்தார். சில காலம் அங்கே தங்கினார்கள்.

ஓருநாள் ஆகாய மார்க்கமாக சடாகரன் என்ற அரக்கன் போய்க் கொண்டு இருந்தான். அவன் திரெளபதியைக் கண்டான். அவள்மீது ஆசை கொண்டான். அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு மேலே கிளம்பினான். நகுல சகாதேவர்கள் அவளைக்காப்பாற்ற முடியாமல் நின்றார்கள். வீமன் யுத்தம் செய்து சடாகரனைக் கொன்று திரெளபதியை மீட்டான்.

இதற்கிடையில் துரியோதனன் சும்மா இருப்பானா? பாண்டவர்கள் வனத்தில் துன்பப்படுவதை கண்டுகளிக்க விரும்பினான். படையோடும் கூட்டாளிகளோடும் புறப் பட்டான் வனத் தின் எல்லைக்கு வந்தான். சித்திராங்கதன் என்னும் கந்தரவன் அவனை மடக்கினான். இது எனது ஆடசிக்குள் உள்ள வனம். யாரும் நுழைய முடியாது என்றான். போர் தொடங்கியது. கந்தரவன் துரியோதனனை பிடித்துக் கொண்டு

அரசனை கந்தர்வன் பிடித்துக் கொண்டு போனதைக் கண்ட கர்ணன் அதிர்ந்தான். ஆனால் காப்பாற்ற முடியவில்லை. துரியோதனன் அஸ்ரிய சத்தம் காடு முழுவதும் கேட்டது. வனத்தில் இருந்த பாண்டவர்களும் கேட்டார்கள். அது துரியோதனனின் குரல் என்பதை தருமன் அறிந்தான். வீரனைக் கூப்பிட்டான். துரியோதனனிற்கு ஏதோ ஆபத்து போல் இருக்கிறது. உடனே சென்று அவனைக் காப்பாற்றி வா என்றான். வீரன் மறுத்தான்.

தம்பி எனக்குத் தீங்கு செய்தாலும் துரியோதனன் எமது சகோதரன் அவனைக் காப்பாற்றுவது எமது கடமை என்றான். வீரன் புறப்பட்டுச் சென்று துரியோதனை விடுதலை செய்தான். துரியோதனன் நாணத்தோடு தனது சூட்டாளிகளிடம் வந்தான். அவனைக் கர்ணன் தேற்றினான். யுத்தம் வரும். அருச்சனைக் கொல்வேன் என்று உறுதியளித்தான். துரியோதனன் மனநிறைவோடு நாடு திரும்பினான்.

த்ரெளபதி ஒருநாள் முனிபத்தினிகளோடு ஆற்றில் நீராடச் சென்றாள். நறுமணம் கமழும் அற்புத்த தாமரைமலர் ஒன்றுநீரில் மிதந்து வந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு போய் வீரனிடம் காட்டினாள். இது போல இன்னொரு மலர் வேண்டும் என்றாள். வீரன் மலரைப் பெறுவதற்காக யாரிடமும் சொல்லாமல் தனியாகப் புறப்பட்டான்.

ஆற்றங்கரை வழியாகச் சென்று இரத்தினகிரி என்னும் மலையை அடைந்தான். இரத்தினங்களால் அழகு மிக்க மலை அது.அதற்கு அப்பால் இயக்கர்களின் நாடு இருக்கிறது. இயக்கர்களின் தலைவன் குபேரன் சிவபெருமானுக்கு உயிர் நன்பன். மனிமான் என்பவன் குபேரனுக்கு நன்பனாகவும் சேனாதிபதியாகவும் இருந்தான்.

சாலேந்திரன் என்பவன் இயக்கர்களின் அழகாபுரியை காவல் செய்தான். வீரன் அவனோடு யுத்தம் செய்து அவனைக் கொன்றான். இதை அறிந்த மனிமான் கடுங்கோபங்கொண்டான். அவனும் வீரனோடு யுத்தம் செய்து இறந்தான். குபேரன் மனிமானைக் கொன்ற மனிதனைக் கொல்லேன் என்று புறப்பட்டான். அவனது மகனான உருத்திரசேனன் அவனைத் தடுத்தான். குபேரன் அதைக்கோமல் புறப்பட்டான்.

வீரனைக் காணாமல் தருமன் கவலை அடைந்தான் உரோமச முனிவரிடம் கேட்டு நடந்ததை அறிந்தான். அழகாபுரிக்கு எப்படிச் செல்வது என்று யோசித்தான். கடோற்கஜனை மனதிலே நினைத்தான். அவன் ஆகாய மார்க்கமாக தேரில் வந்து பெரிய தந்தையை வணங்கினான். எல்லோரும்

அவனது தேரில் ஏறி அழகாபுரி வந்து சேர்ந்தனர் அங்கே குபேரனும் வீமனும் யுத்தத்திற்கு தயாராக நிற்பதைக் கண்டு தருமன் கலக்கமடைந்தான்.

தருமன் குபேரனை வணங்கி தனது தம்பியின் பிழைகளைப் பொறுத்தருணமாறு வேண்டினான். தருமரின் பணிவுடமையைக் கண்டு குபேரன் மகிழ்ந்தான். திரெளபதை விரும்பிய தெய்வத்தாமரை மலரோடு பல பரிசில்களையும் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பி வைத்தான். எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக நந்திகேச வனம் திரும்பினர். அருச்சுனன் அமராவதி நகரிலிருந்து விரைவில் வருவான் என்ற செய்தியையும் குபேரன் அவர்களுக்குச் சொன்னான்.

இதுவரையில் பாண்டவரின் வனவாசம் ஒன்பது ஆண்டுகள் முடிந்திருந்தது. இன்னும் மூன்று ஆண்டுகள் மீதி இருந்தது. ஒருநாள் துருவாச முனிவர் தமது சீட்ர்களோடு வந்தார். தருமனும் தம்பிமாரும் அவரை உபசரித்தனர். முனிவர் தாம் பசியோடு இருப்பதாகக் கூறினார். நீராடிவிட்டு உணவு அருந்த வருவதாகச் சொல்லிப் பற்பட்டார். தருமனும் மற்றவர்களும் செய்வது அறியாமல் திகைத்தார்கள். சற்று முன்னர் தான் அவர்கள் உணவுண்டு முடித்திருந்தனர்.

துருவாச முனிவர் கடுங்கோபக்காரர் எடுத்ததற்கெல்லாம் சாபம் கொடுத்து விடுவார். என்ன செய்யலாம் என்று தருமன் எல்லோரிடமும் கேட்டான். கண்ணபிரானை அழைப்போம் என்று சகாதேவன் ஆலோசனை கூறினான். தருமன் கண்ணபிரானைத் தியானித்து அழைத்தான். அவர் அவர்கள் முன் தேன்றினார்.

கண்ணபிரான் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய விரும்பினார். சோறு சமைத்த பாத்திரத்தைத் தருமாறு திரெளபதையிடம் கேட்டார். அவள் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். கழுவி வைத்த அந்த பாத்திரத்தில் ஒரு பருக்கை சோறு ஓட்டிக் கொண்டு இருந்தது. அதை வாயில் போட்டார். முனிவர்களுக்கும் பிரிதி உண்டாக்ட்டும் என்றார். முனிவர்கள் அமிர்தம் அருந்தியவர்களானார்கள். துருவாசர் தருமனிடம் வந்து அவனுக்கு ஆசி கூறினார்.

ஷலி

14 கணியும் பொய்கையும்

திரெளபதி ஒருநாள் அற்புதமான நெல்லிக்கனி ஒன்றைக் கண்டாள். ஒன்றைக்கனியாக அது மரத்தில் தோங்கியது; அதைப்பறிக்க ஆசைப்பட்டாள். வீமன் அதைப்பறித்துக் கொடுத்தான். பறித்த பிறகுதான் அதனுடைய ஆபத்துப் பரிந்தது. கண்ணபிரான் அங்கு வந்தார். அது “அமித்திரன்” என்ற முனிவருக்குச் சொந்தமான பழம். ஒரு வருடத்துக்கு ஒரு கனி மட்டுமே கிடைக்கும். முனிவரும் வருடத்துக்கு ஒருதரம் மட்டுமே உணவாக அதைப் புசிப்பார்.

விசயத்தை அறிந்த எல்லோரும் அஞ்சினார்கள். முனிவர் கோபங்கொண்டு சுபித்துவிட்டால் என்ன செய்வது? கண்ணபிரான் ஒரு யோசனை கூறினார். ஒவ்வொருவரும் உங்கள் மனதில் உள்ளதை சொல்லுங்கள். உண்மையைக் கூறினால் கனி மீண்டும் மரத்தில் ஒட்டிக் கொள்ளும். ஒவ்வொருவராக உண்மையைக் கூறினார்கள். கனி மெள்ள மெள்ள மேலே கிளம்பியது. பாதியல் நின்று விட்டது. திரெளபதியை கண்ணபிரான் பார்த்தார். அவள் தயங்கினாள். பிறகு சொன்னாள்.

தனது சுயம்வரத்தின் காரணமாக ஐந்து கணவன்மாரை அடைந்தாள். ஜவருடனும் தெய்வீகமான சுகத்தை அடைந்தாள். தெய்வத்தையே அடைந்து விட்டால் பேரின்பம் கிடைக்கும். கோபாலனையே அவள் அடைய விரும்பினாள். அவள் சொல்லி முடித்ததும் கனி மீண்டும் மரத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது.

பாண்டவர்களின் வனவாசம் முடிவடையும் காலம் நெருங்கியது. அவர்களோடு பல அந்தணர்களும் இருந்தார்கள். அதில் ஒருவருடைய தீக்கடைக் கோலைஒரு மான் கொம்பிலே தூக்கிக் கொண்டு ஓடியது. அந்தணன் பாண்டவரை உதவிக்கு அழைத்தான். அவர்கள் மானத்துரத்திக்கொண்டு ஓடினார்கள். அது ஒரு மாயமான. அதைப்பிடிக்க முடியவில்லை. எல்லோரும் களைத்து விட்டார்கள்.

தண்ணீர் த் தாகம் எடுத்தது. ஒரு ஆலமரத் தின் கீழ் இளைப்பாறினார்கள். தருமனின் யோசனைப்படி நகுலன் மரத்தில் ஏறி அண்மையில் நீர் இருக்கிறதா என்று பார்த்து அறிந்தான். சகாதேவன் நீர் எடுத்து வரச் சென்றான். முதலில் தான் நீரைப்பருகலாம் என நினைத்தான். அள்ளிப்பருகினான். அது ஒரு நச்சப் பொய்கை அதனால் அவன் இறந்தான்.

பின்னர் சகாதேவன் திரும்பி வராததால் நகுலன் அவனைத் தேடிக் கொண்டு வந்தான். அவனும் அவ்வாறே இறந்தான். பின்னர் வந்த அருச்சனானும் வீமனும் தம்பியர்கள் போலவே இறந்தார்கள். கடைசியாக தருமன் வந்தான். தம்பியர்கள் இறந்து கிடப்பதைக் கண்டான். மிகுந்த கவலையில் ஆழந்தான். பொய்கையில் ஒரு அசர்ரி ஒலித்தது. நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு சரியான பதில் சொல்ல வேண்டும். உனது தம்பியர் எனது பேச்சைக் கேளாமல் இறந்தனர். அசர்ரியைக் கேள்விகளை கேட்கும்படி தருமன் சொன்னான்.

“எது தினமும் ஆதித்தனை உதிக்கச் செய்வது?”
பிரமம்

“மனிதன் எதனால் எப்போதும் துணையுள்ளவனாகிறான்?”
தைரியமே-மனிதனுக்குத் துணை

“எந்த சாஸ்திரம் படித்து மனிதன் புத்திமானாக ஆகின்றான்?”
பெரியோர்களை அடுத்தே மனிதன் புத்திமானாக ஆகிறான்

“பூமியைக் காட்டிலும் கணமானது எது?”
மக்களைக் காக்கும் தாய்

“ஆகாயத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது எது?”
பிதா

“காற்றைக் காட்டிலும் விசை கொண்டது எது?”
மனம்

இவ்வாறு அசர்ரி கேட்ட பல கேள்விகளுக்கு தருமன் சரியாகப் பதில் சொன்னான். அசர்ரி மகிழ்ந்தது. உன்னுடைய தம்பியர்களில் ஒருவன் நீ அழைத்தால் உயிரோடு வருவான். உனக்கு யார் வேண்டும்? என்று அசர்ரி கேட்டது. நகுலன் என்றான் தருமன். அசர்ரி விளக்கம் கேட்டது. குந்தியின் மக்களில் நான் உயிரோடு இருக்கிறேன். மாத்திரையின் மக்களிலும் ஒருவன் இருக்க விரும்புகிறேன்.

தருமனின் பதிலால் அசர்ரி மகிழ்ந்தது. உன்னுடைய நீதியை மெய்ச்சினேன். அதனால் உனது தம்பிமார்கள் எல்லோரும் உயிர் பெறுவார்கள். என்று கூறியது. இறந்து கிடந்த தம்பிமார்கள் எல்லோரும் உயிர் பெற்று வந்தார்கள். தருமதேவன் அங்கே காட்சியளித்தான். அவன்

தருமனைக் கட்டித்தமுவி ஆசீர்வதித்தான். எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக ஆச்சிரமத்திற்குத் திரும்பினார்கள்

வனவாசம் முடிந் து மறைந் து வாழும் காலம் தொடங்கியது.அந்தனர்களைப் போல வேடம் புனைந்து விராட தேசம்சென்றார்கள். தங்கள் ஆயுதங்களை ஒரு வன்னி மரப்பொந்தில் மறைத்து வைத்தார்கள்.

ஓ.ஓ

வண்ணமகனும் போமகனும்

பாண்டவர்கள் ஒவ்வொருவராக விராடனின் அரண்மனைக்கு வந்தார்கள். தருமன் கங்காபட்டர் என்னும் பெயருடன் முனிவராக வந்தான். அரசனின் அவையில் இடம் கிடைத்தது. வீமன் மலாயதன் என்னும் சமயற்காரனாக வந்தான். மடப்பள்ளியில் வேலை கிடைத்தது.

அருச்சனனுக்கு ஊர்வசி கொடுத்த சாபம் உதவியது. அவன் பிருகந்தனை என்னும் பெண்ணாக அரசுகுமாரிக்கு செவிலி ஆளாள் நகுலன் தாமக்கிறந்தி என்னும் பெயருடன் குதிரகளைப் பராமரித்தான். சகாதேவன் தந்திரபாலன் என்னும் பெயருடன் ஆழிரைகளைக் கவனித்தான். திரெளபதி விரதசாரணி என்னும் பெயருடன் வண்ணமகளாக அரசிக்கு சேவை செய்தாள்.

அரசியின் பெயர் சுரேட்டினன். அவனது தம்பியான கீச்கன் என்பவன் சேனைத் தலைவனாக இருந்தான். அவன் விரதசாரணியைக் கண்டு அடங்காத காதல் கொண்டான். அவனது விருப்பத்தை அரசி அறிந்தான். வண்ணமகளிடம் ஒரு பூமாலையைக் கொடுத்து அதை கீச்கனிடம் கொடுக்கும்படி கூறினாள். அவள் மறுத்தாள். அரசியின் வற்புறுத்தலால் கீச்கனிடம் சென்றாள்.

கீச்கன் அவளை அணைக்க வந்தான். வண்ணமகள் ஓடிவந்து வீமனிடம் முறையிட்டாள். இருவரும் கீச்கனைக் கொல்லத் திட்டம் போட்டார்கள். வண்ணமகள் கீச்கனை நடுராத்திரியில் நந்தவனத்திலிருக்கும் மண்டபத்திற்கு வரும்படி அழைத்தாள். கீச்கன் மகிழ்வோடு நடுராத்திரியில் வந்தான். மண்டபத்தில் வீமன் பெண்வேடத்தில் இருந்தான்.

கீச்கன் வீமனை வண்ணமகள் என நினைத்து அணைக்க வந்தான். இருவருக்கும் யுத்தம் நடந்தது. வீமன் கீச்கனைக் கொன்றான். கீச்கனுக்கு நூற்று மூன்று தம்பியர்கள் இருந்தார்கள். யுத்தத்திற்கு வந்த அவர்களையும் வீமன் கொன்றான். காலையில் கீச்கன் இறந்த செய்தி அறிந்து எல்லோரும் திடுக்கிட்டார்கள். தனக்குக் காவலாக இருக்கின்ற ஐந்து கந்தர்வர்களும் கீச்கனைக் கொன்றார்கள் என்று வண்ணமகள் கூறினாள்.

கீச்கன் இறந்த செய்தி எல்லா இடங்களிலும் பரவியது. துரியோதனாகியோரும் கேள்விப்பட்டார்கள். இது வீமனின் வேலையாகத்தான் இருக்குமென்று சந்தேகித்தார்கள். ஒற்றர்களின் தகவல்களும் அதை உறுதி செய்தன. துரியோதனன் விராட தேசத்தின்

மீது படையெடுத்துச் சென்றான் தெற்கு எல்லையில் ஆனிரைகளைக் கவர்ந்தான். இடையர்கள் அரசனிடம் முறையிட்டனர். அரசன் பெரும்படையோடு யுத்தத்திற்குச் சென்றான். மாற்றுருவிலிருந்த பாண்டவரும் அவரோடு சென்றனர்.

ஜெயத்திரதன் துருவராசனைப் பிடித்து தனது தேரில் கட்டிக் கொண்டு போனான். தருமன் வீமனுக்கு கண்சாடையால் காட்டினான். அவன் துருவதனை மீட்டு ஜெயத்திரதனையும் பிடித்து வந்தான். தருமன் அவனை விடுதலை செய்து அனுப்பினான். துரியோதனனின் படைகள் வடக்கு எல்லையைச் சுற்றி வளைத்தன. அரசன் இல்லாதபோது என்ன செய்வது? அரசியான “சுதேட்டினை” அரண்மனைப் பெண்களை யுத்தத்திற்கு அனுப்ப தீர்மானித்தாள். மகனான உத்தரகுமாரன் தடுத்தான். வண்ணமகளின் யோசனைப்படி பேடியான பிருகந்தனை தேரோட்ட, உத்தரகுமாரன் யுத்தகளத்திற்கு வந்தான்.

உத்தரகுமாரன் எதிரிகளின் பெரிய படைகளைக் கண்டு அஞ்சினான். தேரிலிருந்து இறங்கி ஒடினான். பேடியாக இருந்த அருச்சனன் தனது சொந்த வடிவத்தை எடுத்தான். உத்தரனை தேற்றி அவனை தேரோட்ட வைத்தான். பின்னர் யுத்தம் செய்து எல்லோரையும் வென்றான். துரியோதனன் அஞ்சுகளன் வெளிப்பட்டு விட்டான் என்று மகிழ்ந்தான். இனி பாண்டவர்கள் மீண்டும் வனவாசம் போகவேண்டியது தான் என்றான். வீட்டுமெர் மறைந்து வாழும் காலம் முடிந்து விட்டது. அதனால் நீ செய்வது தவறு. என்றார். யுத்தத்திலே தோல்வியடைந்த துரியோதனன் அத்தினாபாரம் திரும்பினான்.

உத்தரகுமாரன் போரிலே வென்றான் என்ற செய்தியை தூதுவர்கள் அரண்மனையில் தெரிவித்தார்கள். அப்போது துருபதனும் அரண்மனைக்குத் திரும்பினான். உத்தரகுமாரனை வென்றான் என்று தனது மகனை புகழ்ந்தார் தருமன் பேடியே வென்றான் என்று மறுத்தான். அப்போது இருவரும் விளையாட்டாகச் சூதாடிக் கொண்டிருந்தனர். துருபதன் ஆத்திரத்தில் தாயக்கட்டையால் தருமனின் நெற்றியில் எறிந்தான். இரத்தம் கொட்டியது. வண்ணமகள் ஒடி வந்து துடைத்தாள். அரசன் ஆசசரியப்பட்டான். வெற்றியோடு திரும்பும் உத்தரகுமாரனை வரவேற்க வீதிகளை அலங்கரித்தான். பேடி தேரோட்ட உத்தரகுமாரன் அரசனிடம் வந்தான்.

அரசன் மகிழ்வோடு மகனை கட்டித்தழுவினான். உத்தரகுமாரன் உண்மையைத் தெரிவித்தான். பாண்டவர்கள் மறைந்து வாழும் காலம் முடிந்து விட்டதால் எல்லோரும் தங்கள் வேடங்களைக் கழைந்தார்கள்.

தருமனின் முகத்திலிருந்த காயத்தைக் கண்டு அருச்சனன் சீரினான். செய்ந்னிறி மறந்தலாகாது என்று தருமன் சாந்தப்படுத்தினான். துருபதன் தனது தவறுக்கு வருந்தினான்.

துருவதன் பாண்டவர்களுக்கு எல்லாச் சிறப்புக்களையும் செய்தான். உத்தரகுமாரன் தனது தங்கையான உத்தரயை அருச்சனனுக்கு திருமணம் செய்து கொடுக்க விரும்பினான். தனது மகள்போல இருந்தவனை தான் திருமணம் செய்ய மாட்டேன் எனது மகனான அபிமன்யுவுக்கு அவளைக் கொடுப்போம் என்றான். உத்தரையின் திருமணமும் முடிந்தது பாண்டவர்கள் விராட தேசத்தில் இருப்பதை அறிந்து எல்லா நாட்டு மன்னர்களும் வந்து கூடினார்கள். கண்ணபிரானும் பலராமனும் வந்தார்கள்.

பாண்டவர்கள் “உபலாவியம்” என்னும் அமைதியான ஊருக்குச் சென்றார்கள். அங்கே கண்ணபிரானோடும் ஏனையோர்களோடும் தீவின் என்ன செய்வது என்று ஆலோசித்தார்கள். கண்ணபிரான் துரியோதனனிடம் தூது அனுப்பி அவனது மனதை அறியலாம் என்றார். உலூப முனிவரை தூது அனுப்ப முடிவு செய்தனர். தருமனின் விருப்புப்படி உலூப முனிவர் அத்தினாபுரம் புறப்பட்டார்.

ஐஸி

தாதுவர் முவர்

உலோப முனிவர் அத்தினாபுரம் வந்தார். துரியோதனனின் சபைக்கு வந்தபோது வீட்டுமர் முதலான பெரியோர்கள் வணங்கி வரவேற்றார்கள். தருமன் தனது தாழ்மையான வணக்கங்களை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கசொல்லி இருந்தான். முனிவர் முறையாக எல்ல வற்றையும் சொல்லி முடித்தார். பிறகு தனது தூதை உரைக்கத் தொடங்கினார்.

அரசனே! நீங்கள் பாண்டவரின் நாட்டை சூதாடிக்கவர்ந்தீர்கள். உங்கள் விருப்பப்படி பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வனவாசமும், ஓராண்டு மறைவான வாசமும் செய்து முடித்துவிட்டார்கள். தங்களது நாட்டை மீளத்தரும்படி கேட்டுவர என்னை அனுப்பி இருக்கிறார்கள். நீ மறுத்தால் மீண்டும் சூதாடும் போரே ஆயினும் மோதியாடும் போரே ஆயினும் அவர்கள் சித்தமாய் உள்ளனர். இதைக்கேட்டு துரியோதனன் சீறி எழுந்தான். பாண்டவர்களுக்கு எதுவும் தரமுடியாது. யத்தத்தை எதிர்கொள்ளத் தயாராக இருக்கின்றேன் என்றான். பெரியவர்கள் கூறிய வார்த்தைகள் எதுவும் ஏறவில்லை. உலோப முனிவர் தருமரிடம் திரும்பி வந்து துரியோதனனின் முடிவைத் தெரிவித்தார்.

போர் வரப்போகிறது என்பது நிச்சயமாகி விட்டது. பாண்டவர்களும் கெளரவர்களும் தங்கள் பக்கங்களுக்கு சேனைகளைத் திரட்டினார்கள். சல்லியன் நகுலனின் மாமனாக இருந்தும் வரும் வழியில் துரியோதனனைக் கண்டான். துரியோதனனின் உபசாரத்தில் மகிழ்ந்து அவனது பக்கமே சேர்ந்தான்.

கண்ணபிரானிடம் உதவி கேட்டு துரியோதனன் போனான். அவர் தாங்கிக்கொண்டு இருந்தார். ஏற்கனவே காவலரிடம் வருபவரை உள்ளே விடும்படி அவர் சொல்லி இருந்தார். உள்ளே போன துரியோதனன் தலைமாட்டில் உட்கார்ந்தான். அருச்சனன் பின்னர் வந்தான். கால் மாட்டில் அமர்ந்தான். கண்ணன் கண் விழித்தான். அருச்சனனைக் கண்டான். உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டான். துரியோதனனே முதலில் வந்து காத்திருப்பதாக அருச்சனன் சொன்னான். இருவரும் தன்னிடம் உதவி கேட்டு வந்திருப்பதாக கண்ணன் அறிவான்.

நிராயுதனாக நான் மட்டும் ஒருவர் பக்கம் வருகிறேன். எனது படைகள் மற்றவர் பக்கம் வரட்டும். உங்களுக்கு எது வேண்டும் என்று

மாயக்கண்ணன் கேட்டான். படைகள் என்றான் துரியோதனன். கண்ணனே போதும் என்றான் அருச்சுனன். துரியோதனன் தோற்கப்போகிறான் என்று கண்ணன் நகைத்தான்.

பாண்டவர்களும் கெளரவர்களும் தங்கள் சேனைகளை திரட்டி விட்டார்கள். கெளரவர் பக்கம் பதினொரு அக்கிரோணி சேனை சேர்ந்தது. பாண்டவர்களுக்கு ஏழு அக்கிரோணி மட்டுமே சேர்ந்தது. போர் ஆயத்தங்களைக் கண்டு திருத்தராட்டினன் மனம் கலங்கினான். அவன் அமைச்சரான சஞ்சயனை அழைத்தான். தருமரிடம் சென்று நல்லுபதேசம் செய்ய வேண்டும். தவ வாழ்க்கையே சிறந்தது என்றும், அரச யோகம் பயனற்று என்றும் சொல்ல வேண்டும் சென்று வருவாயாக என்று அனுப்பி வைத்தான்.

சஞ்சயன் தருமனிடம் வந்தான். முதலில் நலம் விசாரித்தான். மெதுவாகத் தனது தரும உபதேசத்தை ஆரம்பித்தான். தருமன் எல்லாவற்றையும் பொறுமையோடு கேட்டான். பின்னர், தான் அரசர்களுக்குரிய நீதியின்படி நிற்பேன் என்று கூறி சஞ்சயனை அனுப்பி வைத்தான். திருத்தராட்டினன் அனுப்பிய சஞ்சயனின் தூது தோல்வியில் முடிந்தது.

யுத்தம் வருவது உறுதி என்பதால் பல தேசத்து அரசர்களும் உபலாவியத்தில் வந்து கூடியிருந்தார். கண்ணன், பலராமன், சாத்யகி முதலியவரும் கூடினர். இனி என்ன செய்வது என்று ஆலோசனை நடத்தினர். தருமன் சமாதானத்தையே விரும்பினான். அதைக்கேட்டு திரெளபதி அழக்தொடங்கினாள். துரியோதனன் சபையிலே எனது மானத்தைக் கண்ணனே காப்பாற்றினான். எனது கணவன்மார் எனது சபதத்தை நிறைவேற்ற மாட்டார்கள்போல் இருக்கிறது விரித்துக் கடக்கும் எனது கூந்தலை எப்போது முடிவேன் கண்ணா? என்று அவள் அழுதாள்.

கண்ணன் அவளைத் தேற்றினான் சமாதானம் வந்தால் உனது கூந்தலை நானே முடிந்துவிடுவேன் என்றான். திரெளபதியின் குழப்பத்தை தருமன் விரும்பவில்லை. பெண்களை வைத்துக்கொண்டு ஆலோசித்தது தனது தவறே என வருந்தினான். கடைசியில் கண்ணபிரானை அத்தினாபுரிக்கு தூது அனுப்பத் தீர்மானித்தார்கள். கண்ணபிரான் அத்தினாபுரம் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

கண்ணபிரான் வருவதை துரியோதனன் அறிந்தான். நகரை அலங்கரித்து அவரை வரவேற்கத் தயாரானான். சகுனி அது தகாது எனத்தடுத்தான். துரியோதனன் கண்ணனை வரவேற்பதற்குச் செல்லவில்லை.

வீட்டுமர் முதலிய பெரியார்கள் சென்றார்கள். கண்ணன் விதுரனின் மாளிகையில் தங்கினான். மறுநாள் துரியோதனனின் சபைக்குச் சென்றார். துரியோதனனைத் தவிர ஏனையவர்கள் கண்ணனை வணங்கினார்கள்.

விதுரன் வீட்டில் ஏன் தங்கினாய் என்று துரியோதனன் கேட்டான். உன்னுடைய விரோதிகளின் தூதனாக வந்திருக்கிறேன் அதனால் உன்வீட்டில் விருந்தினனாக வரவில்லை என்றால் கண்ணன். பின்னர் தான் வந்த தூதைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

துரியோதனா! பாண்டவர்கள் போரை விரும்பவில்லை. தங்களது நாட்டை திரும்பக் கேட்கிறார்கள். உனக்கு அது சம்மதம் இல்லை என்றால் ஐந்து ஊர்களைக்கொடு, அதுவும் இல்லை என்றால் ஐந்து வீடுகளையாவது கொடு இதையே பாண்டவர்கள் உன்னிடம் கேட்கச்சொன்னார்கள்.

ஷஸ்தி

17

தூதும் குதும்

சபையில் கண்ணன் சொன்னதைக் கேட்டு துரியோதனன் கடுஞ்சினம் கொண்டான். ஒரு ச இருக்கும் இடம் கூடத்தரமுடியாது, போருக்குத் தயார் என அறுதியாகக் கூறினான். பாண்டவரின் சுபதங்கள் நிறைவேறப்போகின்றன. என்ற மகிழ்வோடு கண்ணன் விதுரன் மாளிகைக்குத் திரும்பினான்.

கண்ணபிரான் சென்றபிறகு துரியோதனன் விதுரனை பழித்துப் பேசினான். உனக்கு உண்மையும், உறையுனும் நான் தருகிறேன் நீயோ பாண்டவர் பக்கம் பேசுகிறாய், அவர்களுக்குத் தூதாக வந்த கண்ணனை உனது வீட்டிற்கு அழைத்திருக்கிறாய் நீ தாதியின் மகன் என்பதாலோ நன்றி கெட்டவனாக இருக்கிறாய். துரியோதனனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு விதுரன் கடுஞ்சினங்கொண்டான். தனது வில்லை முறித்து ஏறிந்தான். கீழ் மகனான உனக்காக யுத்தம் செய்யமாட்டேன் என்று கூறி அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

கண்ணபிரான் சபையில் நடந்தவற்றை விதுரன் சொல்லக் கேட்டார். எல்லாம் நன்மைக்கே என்றுகூறி விதுரனைச் சமாதானப்படுத்தினார். பாண்டவர் வனவாசம் சென்றபோது குந்திதேவியை விதுரனின் பாதுகாப்பில் விட்டுச் சென்றனர். கண்ணபிரான் குந்திதேவி தங்கியிருந்து வீட்டிற்கு வந்தார். அவன் தனது பிள்ளைகளைக் கண்டதுபோல் மகிழ்ந்தாள்.

கண்ணபிரான் தமது வேலையைத் தொடங்கினார். “அத்தையே!” அருச்சனைக் கொல்வேன் என்று நாகாஸ்திரத்துடன் நிற்கும் கண்ணன் யார் தெரியுமா? நீ கன்னியாய் இருந்தபோது பெற்ற பிள்ளைதான். என்றார். இதைக்கேட்டு குந்திதேவி கலங்கினாள். இன்னும் விசயம் இருக்கிறது. அருச்சனன் இறந்தால் மற்ற நால்வரும் இறப்பர். ஜந்து பேரையும் காப்பாற்ற நீ ஒன்று செய்ய வேண்டும் கர்ணனை எப்படியாவது உனது பக்கம் வரச்சொல். அவன் மறுத்தால், நாகாஸ்திரத்தை ஒரு முறைக்குமேல் உபயோகிப்பதில்லை என்று வரம் கேள். கண்ணன் சொன்னதைக் கேட்டு குந்தி கதறினாள். எனது பிள்ளையை நானே கொல்லமாட்டேன் என்றாள். கண்ணன் விடவில்லை. கடைசியில் கர்ணனிடம் போனாள். வரத்தையும் பெற்றாள். தாயிடம் கர்ணனும் ஒருவரம் கேட்டான். அம்மா! நான் போரிலே இறந்தால் என்னை உனது மகனென்று உலகறியச் சொல்லவேண்டும். அதுவரையில் இந்த இரகசியத்தைத் தொடர்ந்து காப்பாற்ற வேண்டும். குந்திதேவி மகனைப் பிரிய மனமில்லாமல் வேதனையோடு வீடு திரும்பினாள்.

பிறகு கண்ணபிரான் இந்திரனை அழைத்தார். கர்ணன் அருச்சனைனக் கொல்லப்போகிறான். அவனோடு பிறந்த கவசமும் குண்டலங்களும் இருக்கிறவரையில் அவனை யாரும் வெல்லமுடியாது. உனது மகனைக் காப்பாற்றுவதற்காக நீ கர்ணனின் கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் யாசகமாகப் பெற்றுவிடு என்றார்.

தேவந்திரன் கிழப்பிராமனர் வடிவத்தோடு கர்ணனிடம் சென்றான். கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் யாசகமாகப் பெற்றான். இந்திரன் மனம் மகிழ்ந்து ஒப்பற் வேற்படைக் கலமொன்றை அவனுக்குக் கொடுத்தான். இதற்கிடையில் துரியோதனன் கண்ணனைக் கொல்வதற்கு ஒரு திட்டம் தீட்டினான். சபையில் நிலவறை ஒன்றை அழைத்தான். அதற்குள் ஆயுதம் தாங்கிய குண்டர்களை நிறுத்தினான். மேலே ஓர் இரத்தினாசனத்தை வைத்தான். கண்ணன் ஆசனத்தில் அமர்ந்தால் அவ்வளவுதான் கீழே விழுந்துவிடுவார். குண்டர்கள் அவரைக் கொன்றுவிடுவார்கள்.

மறுநாள் கண்ணனைச் சபைக்கு அழைத்தார்கள். கண்ணன் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். அது பொறிந்தது. கோபங்கொண்டு தனது விஸ்வரூபத்தைக் காட்டினார். எல்லோரும் துதித்தார்கள். கண்ணில்லாத திருத்ராட்டினனும் அதனைக் கண்டான். கண்ணபிரான் தனது பழைய உருவத்தைக் கொண்டார். அங்கிருந்து வெளியேறினார். பெரியவர்கள் எல்லோரும் துரியோதனனுக்கு நாசம் வந்துவிட்டது என்று கவலைப்பட்டார்கள். கண்ணனைத் தொடர்ந்து அஸ்வத்தாமன் சென்றான். தனது மோதிரத்தைக் கண்ணன் நிலத்தில் போட்டான். அஸ்வத்தாமன் அதை எடுத்துக் கொடுத்தான். துரியோதனன் இவன் ஏதோ சத்தியம் செய்கின்றான் என்று அவன்மீது சந்தேகப்பட்டான்.

ஐடி

>18<

படைகள் எழுந்தன

கண்ணன் பாண்டவரிடம் திரும்பினார். துரியோதனன் போருக்குத் தயாராகின்றான் என்பதைத் தெரிவித்தார். பாண்டவர்களுக்கு உதவியான படைகளும் வந்து சேர்ந்தன. திருட்டத்தூய்மனை சேனாதிபதியாக நியமித்தார்கள். பலராமர் யுத்ததிற்குச் சேராமல் தீர்த்த யாத்திரை புறப்பட்டார். விதுரனும் அவரோடு புறப்பட்டான்.

துரியோதனனும் தனது படைகளை ஒழுங்கு செய்தான். வீட்டுமரையே சேனாதிபதியாக நியமித்தான். போர் தொடங்குவதற்கு முன்னர் காளிதேவிக்கு களப்பலி கொடுக்க வேண்டும். எல்லா இலட்சணங்களையும் உடையவன் தனது உறுப்புக்களை அரிந்து காளிக்குப் பலி கொடுப்பான். களப்பலி கொடுப்பதற்கு கூப் நேரம் பார்க்க வேண்டும். துரியோதனன் வீட்டுமரிடம் கேட்டான்.

அரசனே! காலசாஸ்திரத்தில் வல்லவன் சகாதேவன். அவனிடம் போ. எல்லா இலட்சணங்களும் உடையவன் அருச்சனனின் மகனான அரவான். சரியான நேரத்தில் அரவானைக் களப்பலி கொடுப்பாயே ஆனால் வெற்றி நிச்சயம். துரியோதனன் அவர் சொன்னபடி சகாதேவனிடம் சென்றான். நாளைய அமாவாசை நாள் களப்பலிக்கு நல்ல நாள் என்று அவன் பார்த்துக் கொடுத்தான். அரவான் துரியோதனனின் களப்பலிக்குச் சம்மதித்தான்.

கண்ணபிரான் இந்த விபரங்களை அறிந்தார். அந்தனர்களை அழைத்தார். இன்று அமாவாசை நாள், நீங்கள் அதற்குரிய கடடைகளைச் செய்யுங்கள் என்றார். அவர்கள் கடமைகளைத் தொடங்கினர். அதைக்கண்ட குரியனும் சந்திரனும் ஒன்றுகூடிக் கதைத்தனர். குரியசந்திரர்கள் ஒரே இடத்தில் கூடியதால் அன்று அமாவாசை ஆயிற்று. அரவானை அழைத்துச் சென்று களப்பலியும் கொடுத்துவிட்டார்கள். களப்பலி முழந்ததை அறிந்து துரியோதனன் ஏமாற்றும் அடைந்தான். யுத்த பேரிகைகள் முழங்கின. வீட்டுமர் தனது சேனைகளை அணி வருத்தார். வீரர்களை அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்றபடி நான்காகப் பிரித்தார். அதிரதர், மகாரதர், அரத்தரதர், சமரதர் என்பன அந்த நான்குமாம். கர்ணனை அதிரதராக வைக்காமல் வீட்டுமர் கீழ் நிலைக்குத் தள்ளினார். அவன் ஆத்திரமடைந்தான். வீட்டுமர் உயிரோடு இருக்கும்வரை யுத்தம் செய்யமாட்டேன் என்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.

இருவரது சேனைகளும் அணிவகுத்து நின்றன. கண்ணபிரான் அருச்சனனது தேரை ஓட்டினார். தேர் படையணியின் முன்னால் வந்து நின்றது. அருச்சனன் தூரியோதனனுடைய படைகளைப் பார்த்தான். பிதாமகர், ஆசிரியர்கள், உறவுகள், நண்பர்கள் முதலியோர் ஆயுதம் தாங்கி நிற்பதைக் கண்டான்.

கண்ணா இவர்களை எல்லாம் நான் கொல்லவே நடேன். எனக்கு அரசும், வாழ்வும் வேண்டாம். அவனுக்குத் தெளிவு வருவதற்காக கண்ணபிரான் உபதேசம் செய்தார்.

எது நடந்ததோ, அது நஸ்ராகவை நடந்தது.

எது நடக்கிறதோ அது நஸ்ராகவை நடக்கும்..

எது நடக்க வீரக்கிறதோ, அது நஸ்ராகவை நடக்கும்.

ஏனினுடையது எனது அழந்தாய் எதர்காக நீ அழக்காய்?

எனது நீ கொண்டுவேந்தாய்? எனது நீ அழப்பகுற்க.

எனது நீ படைத்திருக்கிறாய், அது வீணாவகுற்க.

எனது நீ ஏந்துக் கொண்டாயோ அது அங்கிருந்தே எடுக்கப்பட்டது.

எனதுக் கொடுக்காலையா, அது கூங்கெ கொடுக்கப்பட்டது.

எது ஒன்று உள்ளுடையதோ, அது நூல்வள மற்றொருநவுடையதாக்குது.

மற்றொரும் நூள் அது வெளிராநவுடையதாகும்.

ஙந்த யாற்றும் உகை நியதியாகும்.

எல்லாச் செயல்களும் எனது செயல்களே என்று அறிவாயாக. அருச்சனன் ஓவ்வொரு வினாக்களாகக் கேட்டான். பகவன் அவனுடைய ஜயங்களைத் தெளிவித்தார். அவன் மீண்டும் ஊக்கம் பெற்றான். தனது காண்பத்தைக் கையில் எடுத்தான். கண்ணனது உபதேச மொழிகள் பகவத் கீதை எனப் பெயர் பெற்றது. இந்த உபதேசத்தை மாளிகையில் இருந்தபடி சஞ்சயன் திருத்தாட்டினனுக்கு தெரிவித்தான். உபதேசம் முடிந்த பிறகு தருமன் தேரில் இருந்து குதித்தான். கௌரவரின் படையை நோக்கி ஓட்டனான். அதைப் பார்த்த மற்றத் தம்பிமார் நால்வரும் ஓடினார்கள். கண்ணபிரானும் அவர்களோடு சென்றார்.

தருமன் வீட்டுமரை வணங்கினான். அவரிடம் ஆசி பெற்றான். தான் எவ்வாறு இறப்பேன் என்றும் கூறி அவர்களை அனுப்பி வைத்தார். இவ்வாறே துரோணர், கிருபர் முதலிய ஆசிரியர்களிடமும் ஆசி பெற்றார்கள். அவர்கள் தங்கள் அணிக்குத் திரும்பினார்கள். யுத்தம் ஆரம்பமானது.

துச்சாதனன் கெளரவர் படையை தலைமையேற்று ஒரு பக்கம் வந்தான். வீமன் அவர்களை விரட்டினான். துருபதராசனின் மகனான உத்தரகுமாரன் கடுமேபோர் செய்தான். சல்லியன் ஒரு வேலை ஏற்றந்து அவனைக் கொன்றான். அபிமன்யு வீட்டுமரோடு யுத்தம் செய்தான். உத்தரனின் அண்ணான சுவேதன் தம்பியைக் கொன்ற சல்லியனைக் கொல்வேன் என்று கடுஞ்சினத்தோடு வந்தார். வீட்டுமர் அவனைக் கொன்றார். முதலாம் நாள் யுத்தம் பாண்டவர்களுக்கு தோல்வியாக முடிந்தது.

இரண்டாவது நாள் யுத்தத்தில் பாண்டவர்களின் சேனை ஆவேசமாக யுத்தம் செய்தது. வீமன் கலிங்க அரசர்களை தோற்கடித்தான். திருட்டத்தூயமன் வீட்டுமரோடு போர் செய்து கணைத்தான். மூன்றாம் நாள் யுத்தத்தில் துரியோதனன் வீமனை தீர் கொண்டான். அவனது பாணங்களால் அடிப்படை மூர்ச்சை ஆனான். வீட்டுமர் அவனை தனது தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு பாசறைக்கு போனார். 4ம் நாள் வீட்டுமர் கருட வியூபமாக அணி வகுத்தார். அகவத்தாமனும், பூரிவரகம், சல்லயனும், சித்திரசேனனும், சலனகுமாரனும், அபிமன்யுவை எதிர்த்தார்கள், சலனகுமாரன் இறந்தான். மற்றவர்கள் பின்வாங்கிச் சென்றார்கள். வீமனும் துரியோதனனும் கடும் யுத்தம் செய்தனர். பலர் வீமனைச் சுற்றி வருவதைக் கண்டு கடோற்கசன் வந்தான். கெளரவ சேனை பின் வாங்கியது.

அன்றிரவு துரியோதனன் வீட்டுமரைச் சந்தித்தான். உங்களைப் போன்ற வீரர்கள் இருக்கும்போது எது படைகள் பின்வாங்குவது ஏன் என்று கேட்டான். கண்ணனும், அருச்சனனும் இருக்கும் பக்கத்தை வெல்ல முடியுமா? தர்மம் பாண்டவர் பக்கம் நிற்கிறது என்றார். இருந்தாலும் எங்களால் முடிந்தவரை போரிடுவோம் என்று வீட்டுமர் அவரைச் சமாதானப்படுத்தினார். காலையில் யுத்தம் தொடங்கியது. வீட்டுமரும் துரோணரும் சல்லியனும் கடுமையாகத் தாக்கினார்கள். வீமனும் சிகண்டியும் எதிர்த்தார்கள். சிகண்டியின் மூன்னால் வீட்டுமர் சிரித்தபடி வில்லைக் கீழே வைத்தார்.

பூரிசவச சாத்யகியின் புதல்வர்களைக் கொன்றான். சாத்யகி அவனை எதிர்த்துத் தோற்றான். வீமன் அவனைக் காப்பாற்றிச் சென்றான். அருச்சனனும் எதிர்த்தவர்களையெல்லாம் கொன்று தீர்த்தான். அன்றைய போர் முடிந்தது.

ஆறாம் நாள் கெளரவ சேனை கிரெளஞ்ச வியூகம் அமைத்தது. பாண்டவ சேனை மகரவியூகம் அமைத்தது. இரண்டும் விரைவிலேயே உடைந்தது. வீமன் துரியோதனன் தம்பிமாரை எதிர்த்து எட்டுப்பேரைக் கொன்றான். அவனுக்கு உதவியாக திருட்டத்தூய்மன் சென்று அவனை மீட்டு வந்தான். துரோணரும் தனது தேர்ச்சாரத்தையை இழந்து திரும்பினார். அன்றைய போரில் இரு பக்கத்திலும் படைகளே அதிகமாக அழிந்தன.

19

வீட்டுமரும்துரோணரும் வீழ்ந்தனர்

ஏழாம் நாள் வீட்டுமர் மண்டலவியூகமாக சேனையை நிறுத்தினார். தருமர் வச்சிர வியூகமாக நிறுத்தினார். துரோணர் துருபதனைத் தோற்கடித்தான். சிகண்டி அஸ்வத்தாமனை தோற்கடித்தான். சாத்யகி அஸ்மரசன் என்ற அரசனைத் தோற்கடித்தான். தூர் யோதனன் திருவ்தத்துமனால் தாக்கப்பட்டான். சல்லியன் நகுல சகாதேவர்களிடம் தோற்றான். துரோணரும் பூரிசவசவும் அன்றைய போரில் வல்லவிழந்தனர். எட்டாம் நாள் கெளரவசேனை “கூர்மவியூகத்தை அமைத்தது பாண்டவர் “கிரக வியூகம்” அமைத்தனர். வீமனால் துரியோதனனின் தம்பியர் போரில் கொல்லப்பட்டனர். அரவானும் அன்றைய யுத்தத்தில் இறந்தான்.

இன்பதாம் நாள் வீட்டுமர் கடும்போர் பூரிந்தார். பாண்டவர்கள் பிள்ளாவங்கினர்கள். அருச்சனனும் தளர்ந்தான். கண்ணபிரான் சங்கராயத்தை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுமரைக் கொல்ல ஓடினார். அருச்சனன் அவரைத் தடுத்தார். வீரத்துடன் இனிப்போர் செய்வேன் என்று கண்ணனுக்குக் கூறினான். அன்றைய யுத்தம் முடிந்தது.

பத்தாம் நாள் சிகண்டியை முன்னிறுத்தி அருச்சனன் வீட்டுமரை எதிர்த்தான். சிகண்டிக்கு எதிராக அவர்பாணங்களைத் தொடுக்கவில்லை. அருச்சனன் எய்த பாணங்கான் வீட்டுமரைத்தாக்கின. உடல் முழுதும் பாய்ந்த அம்புகளுடன் அவர் கீழே விழுந்தார். எல்லோரும் யுத்தத்தை நிறுத்திவிட்டு அவரைச் சுற்றி நின்றனர். அம்புகள் படுக்கையாக அமைய அவர் தலை தொங்கியது. அருச்சனன் 3அம்புகள் அணையாக வைத்து தலையைத்தாங்கச் செய்தான். அவருடைய தாகத்திற்கு அம்பினால் நிலவத்தைக் குடைந்து நீர் பெற்றுக் கொடுத்தான். எல்லோரும் வீட்டுமரை வணங்கி அங்கிருந்து நீங்கினார்கள்.

எல்லோரும் போனபிறகு கர்ணன் தயக்கத்தோடு வந்துவீட்டுமரை வணங்கினார். பிதாமகரே உம்மை அவதூறு செய்த என்னை மன்னிக்க வேண்டும் என்றார். கர்ணனே? எனக்குப் பிறகு துரியோதனனா உன்னால் மட்டுமே காப்பாற்ற முடியும் என்பதை நான் அறிவேன். அதனாலேயே உன்னிடம் கடுமையாக நடந்து கொண்டேன். துரியோதனனை நீ காப்பாற்றுவாயாக! என்று அவனை ஆச்சர்வதித்தார். கர்ணன் மகிழ்ச்சியோடு யுத்தகளத்திற்கு வந்தான்.

பதினேராம் நாள் துரோனர் சேணாதிபதி ஆனார். தருமனை உயிரோடு பிடித்துத் தரும்படி துரியோதனன் கூறினான். அதற்காக கடும்யுத்தம் நடந்ததுஅருச்சனைனின் தாக்குதலை சமாளிக்க முடியாமல் துரோனர் பின் வாங்கினார். பதினேராம் நாள் யுத்தம் முடிந்தது.

பன்னிரண்டாம் நாள் எப்படியாவது தருமனைப் பிடிப்பதென்று கௌரவ சேணை கங்கணம் கட்டியது.கௌரவர்கள் கருடவியூகமாக அணிவிகுத்தார். தருமனை நடுவில் நிறுத்தி பாண்டவர்சேணை மண்டல வியூகம் அமைத்தது.

அருச்சனன், வீமன் ஆகியவர்களை முன்னரங்கத்திற்கு வரவிடாமல் கௌரவ வீரர்கள் பார்த்துக் கொண்டார்கள். துரோனர் தருமனை நெருங்கி போர் தொடங்கினார். சல்லியன், கர்ணன் போன்ற வீரர்களும் வந்தனர். திருட்டத்தாய்மன், சிகிண்டி, பாஞ்சாலர், துருபதன்முதலியோர் துரோண்டிடம் தோற்றனர். அருச்சனன் உதவிக்கு வந்தபோது பகதத்தன் எதிர்த்தான். அவன் இறந்தான். அவனுக்கு அடிமையாக இருந்த திக்குயானை விடுதலைபெற்றுச் சென்றது. அன்றும் தருமனை பிடிக்க முடியாமல் போயிற்று.

பதின்மூன்றாம் நாள் துரோனர் பத்மவியூகம் அமைத்தார். அருச்சனனை சம்சப்தர்கள் அழைத்தனர். தருமனுடைய முன்னணி வீரர்கள் துரோணருக்கு ஆற்றாமல் பின்வாங்கினர். துரோண்றின் பத்மவியூகத்தை உடைக்க தருமன் அபிமன்யுவை அனுப்பினான். துரோனர், கிருபர், கர்ணன், அசுவத்தாமன், பிரகுத்பலன், கிருந்தவர்மன் ஆகியோருடைய எதிர்ப்புக்களைச் சமாளித்து அபிமன்யு வியூகத்தை உடைத்தான்.

இதற்கிடையில் சயத்திரதன் தருமனை எதிர்த்தான். அபிமன்யு வியூகத்தை உடைப்பதைக் கண்டு அவனை வெளியே வராதபடி அடைத்தான். துரியோதனன் குழ்ச்சியாக கொண்றை மாலையை குறுக்கே இட்டான். சிவபிரான் முடியிற் குடும் மாலையைக் கடவேன் என்று அதே இடத்தில் நின்று போராட்னான். கர்ணன் கவசத்தை அறுத்தெறிந்தான். அவனுடைய ஒரு கையை ஜயந்திரதன் பாணத்தால் துணித்தான். தளராது யுத்தம் செய்த அவனது தலையை ஜயந்திரதன் வெட்டி ஏறிந்தான்

கௌரவ சேணை ஆரவாரம் செய்தது. தருமனும் நகுல சகோதரர்களும் அழுது புலம்பினார்கள். அருச்சனன் தீக்குளிக்க முனைந்தான். இந்திரன் அந்தணனாக வந்து அவனை தடுத்தான். நாளை மாலைக்குள்

ஜயந்திரதனைக் கொல்வேன் என சபதம் எடுத்தான். தவறினால் தீயில் மாழவேன் என்றும் கூறினான். எல்லோரும் சோகத்தோடு பாசறை திரும்பினர். கண்ண பிரான் அருச்சுனனை திருக்கைலாயத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

திருக்கைலையில் சிவபெருமானைக் கண்டு இருவரும் வணங்கினார்கள். அருச்சுனனின் சிவபூசையில் வைத்த மலர்கள் அங்கே குவிந்து கிடந்தன. கண்ணபிரான் செயத்திரதனைக் கொல்வதற்கு அருச்சுனனுக்கு படைக்கலம் உதவ வேண்டும் என்று சிவபிரானிடம் வேண்டினார். இருவரும் விடவதற்கு முன்னர் படைக்கலங்களோடு வந்து சேர்ந்தனர்.

துரியோதனன் பன்னிரண்டு மைல்களுக்கு அப்பால் ஒரு நிலவறை அமைத்தான். செயத்திரதனை அதில் வைத்தான். சகடவியூகம் முன்னளியிலும் கூர்மவியூகம் இறுதியிலும் நடுவில் பத்மவியூகமுமாக துரோணர் சேனையை நிறுத்தினார். அருச்சுனன் துரோணரை விலக்கிக் கொண்டு கர்ணன், அகவத்தாமன், துரியோதனன் முதலியோர்களைத் தாண்டி முன்னேறினான். துரியோதனன் துரோணர்மீது கடுமையாக வார்த்தைகளை உபயோகித்தார். அவர் அவனுக்கு இந்திரனுடைய கவசத்தை கொடுத்தான். துரியோதனன் அருச்சுனனை எதிர்த்தான். கண்ணன் கவசத்தை உடைக்கும்படி கூறினார். கவசம் பிளந்தது. மேலும் பலர் வந்து அருச்சுனனை எதிர்த்தனர்.

அருச்சுனன் தளர்ச்சி அடைந்தான். கண்ணன் பஞ்சசன்னியத்தை எடுத்து ஊதினான். தருமனது காதில் சங்குநாதம் கேட்டது. ஏதோ ஆபத்து என்று எண்ணினான். முதலில் “சாத்யகியை” போகும்படி ஏவினான். பின்னர் வீமனையும் அனுப்பினான். வீமன் செய்த போரில் துரியோதனனின் தம்பிமார் பலர் இறந்தனர். இதற்கிடையில் சாத்யகி பூசிரவகவைக் கொன்றான். அப்போது திடீரென வானம் இருண்டது.

வெற்றிக் களிப்போடு செயற்திரதன் வெளியே வந்தான். கண்ணபிரானின் ஏவலின்படி அருச்சுனன் அவனது தலையை வெட்டினான். அவனது தந்தையான விருத்தவித்திரன் சமந்த பஞ்சத்தில் தியானத்தில் இருந்தான். அந்தத் தலையை அம்புகளினால் அவனது மடியில் விழுச்செய்தார். அவன் கண்ணை விழித்ததும் தலை நிலத்தில் விழுந்து உருண்டது. அவன் உடல் சிதறி இறந்தான். தனது மகனின் தலையை நிலத்தில் விழுத்துபவனும் இறப்பான் என்று அவன் பெற்ற வரம் அவனையே கொன்றது. கண்ணன் தனது சக்கரத்தாற் குரியனை மறைத்திருந்தார். செயற்திரதன் இறந்ததும் சக்கரம் திரும்பியது. குரியன் ஒரு பனை உயரத்தில் நின்றான்.

துரியோதனன் ஏமாற்றத்தால் கொதித்தான். அன்று இரவு முழுவதும் யுத்தம் நடந்தது. கடோற்கஜன் கடும் சேதங்களை கெளரவ சேணைக்கு உண்டாக்கினான். கர்ணன் இந்திரன் வேலை எறிந்து அவனைக் கொள்ளான். துரோணர் கடும் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். வீரன் அசுவத்தாமன் என்ற யானையை அடித்துக் கொள்ளான். தருமர் தனது சங்கை ஊதி அசுவத்தாமன் இறந்தான், யானை என்றும் சொன்னான். துரோணர் தனது மகன் இறந்தான் என்று ஆயுதங்களை கீழே போட்டார். திருட்டத்தூய்மன் அந்த நேரம் பார்த்து சென்று துரோணரின் கழுத்தை வெட்டினான். துரோணர் வீழ்ந்தார். திருட்டத்தூய்மன் பிறப்பின் நோக்கமும் நிறைவு பெற்றது.

ஓ

20 கர்ணனும் சல்லியனும் வீழ்ந்தனர்

பதினாறாவது நாள் கொளரவ சேணக்கு கர்ணன் சேனாதிபதியானான். தருமன் சகடவிழுக்மாகப் படைகளை நிறுத்திக் கர்ணனை எதிர்த்தான். நகுலன் கர்ணனை எதிர்த்துத் தோற்றான். தாயிடம் செய்த சத்தியத்துக்காக நகுலனைக் கொல்லாமல் விட்டான். அகவத்தாமன் வீமனை எதிர்த்துக் கணாத்தான். சல்லியன் பாஞ்சாலர்களை எதிர்த்தான் கர்ணன் எல்லோரையும் விலக்கிக் கொண்டுஅருச்சனன் இருக்கும் இத்துக்கு வந்தான் அருச்சனன் மது இரண்டு பாணங்களை ஏவினான். பிறகு சிரித்துக் கொண்டே அங்கிருந்து போய்விட்டான். அவனை இன்றுபோய் நாளை வா என்பது போல அருச்சனன் பாரத்துக் கொண்டு நின்றான்.

பதினேழாம் நாள் கர்ணன் சல்லியனைத் தேரோட்டியாகப் பெற்றான். அவன் முதலில் மறுத்தாலும் பின்பு இணங்கினான். கர்ணனின் பொலிவைக் கண்டு பாண்டவர்கள் சேணை அஞ்சியது. வீமன் மூர்க்கமாக யுத்தம் செய்தான். துரியோதனனின் பல தம்பிமர்களைக் கொன்றான். துச்சாதனனைப் பிடித்து அவனுடைய கைகளைப் பிடுங்கி ஏற்றான். அவனது மார்பைப் பிழந்து குருதியைக் குடித்து தனது சபதத்தை நிறைவேற்றினான். கர்ணனோடு யுத்தம் செய்து முதலில் அவனைப் பின்வாங்கசெய்தான் பின்னர் வீமன் வலி இழக்குப்பாடி கடுமேயுத்தம் செய்தான். பின்னர் தருமனையும் தோற்கடித்தான். தாயிடம் கொடுத்த வாக்குப்பாடி அவர்களைக் கொல்லாமல் விட்டான் கர்ணனின் மகனான விட்சேனனும் இறந்தான்.

பாண்டவர்கள் சேணை கர்ணனிடம் அகப்பட்டு அழிந்து கொண்டிருந்தது. கண்ணபிரான் அவனோடு யுத்தத்தைத் தொடங்கும்படி அருச்சனனிடம் கூறினார். கடுமேயுத்தம் தொடர்க்கியது. கர்ணன் நாகாஸ்திரித்தை எடுத்தான். அருச்சனனின் குழுத்துக்கு இலக்கு வைத்தான். சாரத்தியான சல்லியன் மார்புக்கு இலக்கு வைக்கக் கொண்ணான். கர்ணன் அதைக் கேட்கவில்லை. கண்ணபிரான் தேரை ஒருசாண் நிலத்துக்குள் அமுத்தினார். நாகாஸ்திரிம் அருச்சனனின் முடியை பதம் பாரத்தது. அருச்சனன் உயிர் தப்பியதைக் கண்ட சல்லியன் ஆத்திரமடைந்தான். இனி உனக்குத் தேரோட்ட மாட்டேன் என்று கூறிப் போய்விட்டான். கர்ணன் போரைத் தொடர்ந்தான். அப்புகளாற் சரக்கூடு அமைத்து அருச்சனனை அகப்படுத்தினான். அப்போது அவனுடைய தேர் தரையில் புதைந்தது. அதை நிறுத்துவதற்காகத் தரையில் குதித்தான். அந்த நேரம் கண்ணபிரானின் ஏவலால் அருச்சனன் கர்ணனின் மார்பில் அப்புகளை வீசினான். கர்ணன் தரையில் வீழ்ந்தான்.

கண்ணபிரான் யுத்தத்தை நிறுத்தும்படி அருச்சனனிடம் கூறினார். தேரிலிருந்து இறங்கி ஒரு முதிய அந்தணத்திருக்கோலம் தாங்கினார். கரணனிடம் சென்றார். “நான் உன்னிடம் யாசகம் பெற வந்திருக்கிறேன்.” என்றார். என்னுடைய உயிர் போகும் வேளையில் வந்திருக்கிறே என்று கரணன் வருந்தினான். என்னிடம் இப்போது இருக்கும் பொருளை யாசியுங்கள் என்றார். “நீ செய்த புண்ணியம் அவனத்தையும் தா” என்றார் அந்தனர். தன் மார்பில் தைத்த ஒரு அம்பைப் பிடிங்கினான். குருதியை நீராக நினைத்து தாரைவார்த்துக் கொடுத்தான். கண்ணன் மகிழ்ந்து அவனத் தழுவினார். தமது விஸ்வரூபத்தையும் காட்டினார். கரணனின் ஆவி பிரிந்தது.

குந்திதேவி புலம்பியபடி யுத்தகளத்திற்கு வந்தாள். கரணனை மடியில் வைத்து “மகனே மகனே” என்று அழுதாள். பாண்டவர்கள் ஒன்றும் அறியாமல் திகைத்தனர். கண்ணபிரான் எல்லாவற்றையும் அவர்களுக்கு விளக்கமாகச் சொன்னார். தூரியோதனன் கரணனின் பிரிவைத் தாங்காமல் புலம்பினான். பதினெட்டாவது நாள் சல்லியனின் தலைமையில் கொரவ சேனை அணிவகுத்தது. அவன் மூர்க்கத்தனமாக பாண்டவர்களைத் தாக்கினான். அருச்சனனை விலக்கிக் கொண்டு நகுலனையும் சகாதேவனையும் பின்னிட வைத்தான். இதற்கிடையில் தூரியோதனன் வீமனோடு யுத்தம் தொடங்கினான். அவனுடைய தம்பிமார் இருபத்தொருவர் இருந்தனர். சல்லியன் தாருபதன் சாத்யகி முதலியவர்களை விரட்டிய பிறகு தருமனோடு கடுஞ்சமர் தொடுத்தான். தருமன் வீசிய வேவினால் அவனுடைய தலைநிலத்தில் உருண்டது.

இலை

துரியோதனன் ரீரா சுவர்க்கம்

பதினெட்டாவது நாள் யுத்தத்தில் சல்லியன் வீழ்ந்தான். துரியோதனன், சகுனி, அகவத்தாமன், கிருபன், கிருதவன்மன் முதலிய சில ஸ்ரக்களே கெளரவர் பக்கத்தில் எஞ்சி இருந்தனர். திருட்டத்தாய்மன், சாத்யகி, துருபதன், சோமன் முதலிய சிலர் பாண்டவர் அணியில் மிஞ்சினர். எஞ்சியுள்ள படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு இன்றே பாரதப்போரை முடிப்போம் என்று யுத்தம் செய்தனர்.

சகாதேவன் சகுனியைக் கொன்று தனது சபதத்தை நிறைவேற்றினான். வீமன் மிச்சமாக இருந்த துரியோதனனின் தம்பிமார் எல்லோரையும் கொன்று குவித்தான். துரியோதனனுடன் வந்த வீரர்கள் பின்வாங்கிக் கென்றனர். எல்லோரையும் துரியோதனன் இழந்து விட்டான். ஆனாலும் அவனுடைய வெஞ்சினம் குறையவில்லை. என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தான். ஒரு அருமையான யோசனை பளிச்சிட்டது. பிரமதேவர் உபதேசித்த சஞ்சீவி மந்திரத்தை ஒரு முனிவர் துரியோதனனுக்கு உபதேசித்திருந்தார். அதை உச்சாடனம் செய்து இறந்தவர்கள் அனைவரையும் உயிர்ப்பிப்பேன் என்று புறப்பட்டான். பின்புறமாக நடந்து காட்டின் நடுவே இருந்த ஒரு தடாகத்தை அடைந்தான். மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி நீரில் மூழ்கினான். யோகம் பயின்றவர்களைப்போல நீர்னுள் இருந்து மந்திர உச்சாடனம் செய்தான். அஸ்வத்தாமா, கிருபர், கிருதவர்மன் மூவரும் துரியோதனனை தேடினார்கள். சில வேடர்கள் சொன்ன குறிப்பின்படி துரியோதனன் மறைந்திருந்த குளத்தை அடைந்தார்கள். பலவாறு சுறு அவனை அழைத்தார்கள். ஒரு பலனும் இல்லை.

பாண்டவர்களும் கண்ணனும் துரியோதனனைத் தேடினார்கள். வீமன் வேடர்களிடம் விசாரித்து அறிந்தான். எல்லோரும் தடாகத்தின் கரையை அடைந்தார்கள். துரியோதனனுக்கு ஆத்திரம் ஊட்டும் வார்த்தைகளைக் கூறி வீமன் அழைத்தான். துரியோதனன் மானமும் ரோசமும் மேலிட வெளியே வந்தான். நீங்கள் பலர் நிற்கிறீர்கள். நான் கண்டாயுதத்தோடு தனியே நிற்கிறேன். உங்களில் யார் என்னோடு யுத்தம் செய்ய வருகிறீர்கள் என்றான்.

வீமனே உன்னோடு யுத்தம் செய்யத் தக்கவன் என்றார் கண்ணபிரான். அவ்வேளையிற் தீர்த்த யாத்திரைக்குச் சென்ற பலராமனும் விதுரனும் திரும்பி வந்தார்கள். கண்ணபிரான் அவர்களை வரவேற்றார். இதுவரையில்

நடந்தவற்றை அவர்களுக்குக் கூறினார். இப்போது வீமனம் துரியோதனனும் யுத்தம் செய்யப்போகிறார்கள். அதற்குப் பொருத்தமான இடத்தைக் கூறுக என்றார் கண்ணபிரான்.

நீயே தெரிவு செய்துகொள் என்றார் பலராமச் சக்கரவர்த்தி. பரகராமர் இருபத்தியொரு தலைமுறை அரசர்களைக் கொன்று நரமேதக யாகம் செய்த சம்நூல் பஞ்சகம் என்ற இடத்தை கண்ணபிரான் தெரிவு செய்தார். பாண்டவர்கள் இரதங்களில் புறப்பட்டனர். துரியோதனன் கதாயுதத்தை தோளில் வைத்துக்கொண்டு நடந்தான்.

அரசர்க்கரசனான துரியோதனன் நிலையைப் பார்த்து தருமன் உருகினான். அவனிடம் சென்று உனக்கு அரசைத்தருவேன் நாம்சமாதானமாக வாழ்வோம் என்றான். துரியோதனன் சிரித்தான். என்பொருட்டு எல்லோரும் இறந்து பட்டனர். யுத்தம் செய்து பார்த்து விடலாம் என்றான்.

எல்லோரும் சமந்த பஞ்சகத்தை அடைந்தார்கள். யுத்தம் தொடங்கியது. ஒருசமயம் துரியோதனன் இளைத்தான். இன்னொரு சமயம் வீமன் இளைத்தான். அருச்சனன் இந்தத் தூரியோதனனை எப்படிக் கொல்வது என்று கண்ணனிடம் கேட்டான். அவன் தொடையில் அடித்தால் ஒழிய அவனை வீமனால் கொல்ல முடியாது என்றார் கண்ணபிரான். அருச்சனன் தன் தொடையில் தட்டி வீமனுக்கு குறிப்பால் உணர்த்தினான்.

வீமனின் கதாயுதம் துரியோதனனின் தொடையைப் பதம் பார்த்தது. அவன் கீழே வீழ்ந்தான். கதாயுததால் தொடையில் அடிப்பது யுத்த தரும் ஆகாது என்று பலராமன் கோபித்தார். வீமனைக் கொல்ல ஓடினார். கண்ணபிரான் அவனைத்தடுத்தார். திரெளபதியின் வார்த்தையும் மைத்திலேயரின் சாபமும் இவனது தொடையைப் பிளந்தது. வீமன் வெறுங்கருவிப் பொருளாகவே யுத்தம் செய்தான் என்றார். எல்லோரும் தங்கள் பாசறைகளுக்குத் திரும்பினார்கள்.

துரியோதனன் வீழ்ந்த செய்தியைக் கேட்டு அசுவத்தாமனும், கிருபனும், கிருதவர்மனும் அங்கே வந்தனர். அசுவத்தாமன் ஆறாச்சினம் கொண்டான். விடிவதற்குள் அந்த ஜவரின் தலைகளையும் வெட்டி உன்னிடம் கொண்டு வருவேன் என்று சபதம் கூறினான். மூவரும் புறப்பட்டனர். மந்திரியான சஞ்சய முனிவர் ஆறாத்துயரோடு அங்கே வந்தார். தன் தாய் தந்தையருக்கு ஆறுதல் கூறும்படி கூறி அவனை அனுப்பி வைத்தான்.

கண்ணபிரான் ஒரு பூத்ததை பாசறைக்கு காவலாய் வைத்தார். பாண்டவர்களை வனத்துக்குச் செல்வோம் என்று கூறி அழைத்துச் சென்றுவிட்டார். ஆவேசமாக வந்த அசுவத்தாமனை பூதம் தடுத்தது. அவன் சிவபெருமானை வேண்டி ஒரு அஸ்திரத்தைப் பெற்றான். பூதம் அசுச்ததால் அங்கிருந்து ஓடியது. அசுவத்தாமன் கிருபனையும், கிருதவர்மனையும் காவலாக நிறுத்திவிட்டு உள்ளே நுளைந்தான். சேனாதிபதியான கிருட்டத்தாய்மன் முதலான பாண்டவர்களை முழுவதையும் கொள்ளான்.

உறக்கத்தில் கிடந்த திரெளபதியின் ஜந்து குமாரர்களும் பாண்டவர்களைப் போலவே இருந்தார்கள். அந்தப்பிள்ளைகள் ஜவருக்கும் பிறந்தவர்கள். அவர்களின் தலைகளை வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு மூவரும் தூரியோதனிடம் வந்தனர். அவன் இவைகள் ஜவரின் தலைகள் அல்ல அவர்களின் சிறுவர்களின் தலைகள். சிறுவர்களைக் கொல்வது பாவச் செயல் நீங்கள் சென்று விமோசனம் தேடுங்கள் என்று கூறி அனுப்பி வைத்தான்.

அவர்கள் மூவரும் சென்ற பின்பு தூரியோதனைனின் ஆவி பிரிந்தது. அவன் வீரகவர்க்கம் அடைந்தான். அசுவத்தாமன், கிருபன், கிருதவர்மன் மூவரும் வியாச முனிவரிடம் வந்தார்கள். தூரியோதனைனின் முடிவையும் தருமனின் வெற்றியையும் அவரிடம் கூறினார்கள். கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் தவம் செய்யுமாறு அவர் கூறினார். கிருதவர்மனை நாட்டுக்குச் செல்லும்படி அனுப்பி வைத்தார்.

காலையில் கண்ணன் பாண்டவர்களோடு பாசறைக்குத் திரும்பினார். திரெளபதி அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். தனது பிள்ளைகள் தலைகள் இல்லாது கிடப்பதைக் கண்டு வீமனும் அருச்சனனும் ஆவேசத்துடன் அசுவத்தாமனைக் கொல்வோம் என்று புறப்பட்டனர்.

கண்ணபிரான் அவர்களை சாந்தப்படுத்தினார். அசுவத்தாமனை வெல்ல முடியாது என்பதையும் உணர்த்தினார். பாரதப்போரில் பாண்டவர் பக்கத்தில் ஜவரும் கண்ணபிரானும் சாத்யவியும் இறவாமல் இருந்தனர். கெளாவர் பக்கத்தில் அசுவத்தாமன், கிருபர், கிருதவர்மன் ஆகிய மூவரும் எஞ்சினார். கண்ணபிரான் பாண்டவர்களை அழைத்துக் கொண்டு அஸ்தினாபுரம் வந்தார்.

தருமபுத்திரன் அரசாட்சி

திருத்தராட்டிரனிடம் பாண்டவர்கள் வந்தனர். தருமன் முதலில் ஆசி பெற்றான். கண்ணபிரான் வீமனுக்குப்பதிலாக ஒரு இரும்புத்தாணை நிறுத்தினார். திருத்தராட்டிரன் வீமன் என நினைத்து இறுக்கி நெரித்தான். தான் பொடிப் பொடியாயிற்று. தனது நூறு புதல்வர்களையும் கொன்ற வீமனை கொல்வதற்கு அவன் நினைத்தான். தன்னுடைய கபடம் வெளியானதும் வெட்கம் அடைந்தான்.

தனது கடமைகள் எல்லாவற்றையும் கண்ணபிரான் முடித்துவிட்டார். அண்ணன் பலராமன் தம்பி சாத்யலியனோடும் துவாரரகைக்குப் புறப்பட்டார். தருமன் போரில் இறந்த கர்ணனுக்கும் தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கும் இறுதிக்கடன்களை முடித்தான். ஒரு சப நாளில் முடிகுடி அரசாட்சி நடாத்தி வந்தான். திருத்தராட்டிரனும், காந்தாரியும் புத்திரசோகத்தால் அரசோகங்களை வெறுத்தார்கள். தருமன் அவர்களை நன்றாகக் கவனித்து வந்தான் இருந்தாலும் அவர்கள் மனம் தேறவில்லை.

பதினைந்து ஆண்டுகள் கழிந்தன. திருத்தராட்டிரனும் காந்தாரியும் வனவாசம் புறப்பட்டார்கள். திருத்தராட்டிரன் கண்தெரியாதவன். காந்தாரி கண்களைக் கட்டிக் கொண்டு வாழ்பவன். அவர்களைத் தனியாக விட குந்திதேவி விரும்பவில்லை. அவர்களும் புறப்பட்டாள். மந்திரி சஞ்சயனும் அவர்களோடு புறப்பட்டான். நால்வரும் வனத்திலே தவ வாழ்க்கையை மேற் கொண்டனர்.

ஒருநாள் திடீரென்று காட்டுத்தீ பரவியது. திருத்தராட்டிரன் சஞ்சயனை அங்கிருந்து போகுமாறு அனுப்பி வைத்தான். காந்தாரியும் குந்தியும் தானுமாக காட்டுத்தீயிலே சங்கமம் ஆணார்கள். சஞ்சயன் இமயமலைக்குச் சென்று தவம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

கண்ணபிரான் துவாரரகையில் முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் அரசாட்சி புரிந்தார். ஒரு நாள் யாதவர்கள் எல்லோரும் யழுளாநதி தீர்த்தத்தில் கூடினார்கள். மது அருந்தி மகிழ்ந்தார்கள். சாத்யகியும் கிருகவர்மனும் பாரதப் போரில் ஏதிரான அணிகளில் யுத்தம் செய்தனர். மதுபோதையில் இருந்த இருவரும் போரைப் பற்றி தர்க்கவாதம் புரிந்தனர். கடைசியில் இருவரும் யுத்தத்தில் இறங்கினார்கள். யாதவர்களும் இரண்டு பிரிவுகளாகி யுத்தம் செய்தனர். முடிவில் எல்லோரும் இறந்து வீழ்ந்தனர்.

யாதவர்களின் முடிவை அறிந்த கண்ணபிரான் வருந்தினார். அவரும் வனத்திற்குச் செல்லத் தீர்மானித்தார். ஒரு மர நிழலில் படுத்து இளைப்பாறினார். அந்தப்பக்கமாக வேட்டையாட வந்த ஒரு வேடன் படுத்திருந்த கண்ணபிரானை வனவிலங்கு என நினைத்தான். வேடனின் அம்பு கண்ணபிரானின் பாதங்களை ஊடுருவிச் சென்றது. தனது அவதார மகிமையை முடித்து கண்ணபிரான் வைகுண்டத்தில் எழுந்தருளினார்.

கண்ணபிரான் மறைந்த செய்தியைக் கேட்டு பாண்டவர்கள் ஆறாத்துயரில் மூழ்கினார். அபிமன்யுவின் மகனான பர்சித்துவிற்கு முடி குட்டிவிட்டு யாத்திரை புறப்பட்டார்கள். திரெளபதியும் அவர்களோடு சென்றாள். ஒரு நாடும் அவர்களைத் தொடர்ந்தது. பல தலங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு இமயமலைக்கு வந்தார்கள். வீமன் முதலான நான்கு தம் பிமாரும் திரெளபதியும் ஒருவர்பின் ஒருவராக விழுந் து இறந்தனர். தருபுத்திரன் நாடுடன் யாத்திரையைத் தொடர்ந்தான்.

இந்திரன் விமானத் தோடு தருமபுத்திரனின் முன்னிலையிற் தோன்றினான். விமானத்தில் ஏறும்படி தருமனை வேண்டினான். தருமனோடு நாடும் ஏறியது. இந்திரன் “நாய் வரமுடியாது” என்றான். அப்படியானால் நானும் வரமுடியாது எனக் கூறி தருமன் இறங்கினான். இந்திரன் நாயையும் அழைத்துச் செல்ல சம்மதித்தான். அப்போது நாய் மறைந்தது. அறக்கடவுள் அங்கே தோன்றினார். தருமபுத்திரனின் உறுதியைப்பாராட்டி ஆசீர்வதித்து மறைந்தார்.

தருமபுத்திரன் சுவர்க்கத்திற்கு வந்தான். முதலில் துரியோதனனையே கண்டான். கர்ணனும் தனது தம்பிமாரும் எங்கே என்று கேட்டான். தேவதூதர்கள் அவர்கள் நரகத்திற் கிடப்பதாகச் சொன்னார்கள். அப்படியானால் தன்னையும் அங்கே அழைத்துச் செல்லும்படி தருமன் வேண்டினான். தருமனை நரகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே கர்ணனும், தம்பியரும், திரெளபதையும் வருத்தத்தோடு அழுதார்கள். தங்களைக் காப்பாற்றும்படி அவர்களிடம் கேட்டார்கள்.

தருமன் அங்கேயே இருப்பதென்று முடிவு செய்தான். தேவதூதர்கள் ஒரு முகூர்த்த காலம் கழியும்வரை காத்திருந்தார்கள். அதன்பிறகு அந்த நரகம் சுவர்க்கமாக மாறியது. தருமன் அதிசயித்தான். அரசர்களுக்குரிய தர்மத்தின்படி ஒரு முகூர்த்த காலம் நரகத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி தேவதூதர்கள் தர்மனிடம் விடை பெற்றுச் சென்றார்கள். தர்மபுத்திரன் மனித வடிவம் மாறி தெய்வ வடிவம் பெற்றான்.

தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் போற்றப்பட்டு கர்ணனும் தம்பிகளும் திருத்தராட்டிரக் குமாரர்களும் கோபம் தீர்ந்து தெய்வநிலை அடைந்திருப்பதைக் தருமபுத்திரன் கண்டு சாந்தியடைந்தான்.

ஓம் சாந்தி !

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
 பலகோடி நூறாயிரம்
 மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா உன்
 சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு
 அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி
 ஆயிரம் பல்லாண்டு
 வடிவாய் நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற
 மங்கையும் பல்லாண்டு
 வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடர்
 ஆழியும் பல்லாண்டு
 படைபோல புகரு முழங்கும் அப்பாஞ்ச
 சன்னியழும் பல்லாண்டே

“ஓம் நமோ நாராயணாய்”

ஆசிரியரின் வெறு நூல்கள்

01. நம்பிக்கை பிறந்து (சிறகதைகள்)

02. முடவிஸ்லாத அறங்பு (குறுநவல்)

03. மூலஸைய் டிக்கன் (சிறவர் பாடல்)

04. BLESSED PARADISE (RHYMS)

05. வண்ண வலர்கள் (சிறவர் தகைகள்)

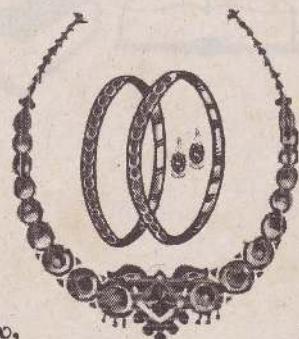
நன்றி

இந்நாலை வெளியிட உதவிய சுபகரன் நகை அகம்
(இசைவாணி நகை அகம்) உரிமையாளர்
க . லிங்கரெட்னம் என்பவருக்கு எனது
நன்றியறிதலை தெரிவிக்கின்றேன்.

அழகிய தங்க நகைகளுக்கு
சிறந்த இடம்.

(சுபகரன் நகை அகம்)

 இசைவாணி நகை அகம்

முஸ்லைச் சாலை,

புதுக்குழமிகுப்பு.

பத்திரிகை அட்டவாணம் பத்திரிகை